

Liahona

**Flere tenåringer
reiser til templet:
Hjelp dem å
bli klare, s. 18**

**Jeg ser på min misjon
med nye øyne, s. 42**

**Hvordan biskopen kan
hjelpe deg å omvende
deg, s. 58**

**Jesus sa at vi skulle elske
alle – til og med bøller,
s. 68**

“Selv om vi kan føle oss hjelpeløse i våre nåværende omstendigheter, lover Gud oss håpet i sitt lys – han lover å belyse veien foran oss og vise vei ut av mørket.”

President Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap, “Håpet i Guds lys,” *Liahona*, mai 2013, 70.

BUDSKAP

- 4 Budskap fra Det første presidentskap: Vårt ansvar for å redde**
Av president Thomas S. Monson
- 7 Besøkende lærerinnens budskap: Jesu Kristi guddommelige misjon: Skaper**

HOVEDARTIKLER

- 12 Gjør det fullt og helt**
Av eldste Quentin L. Cook
Når det er lettere enn noen gang å være anonym, finnes det viktige prinsipper som tilsier at vi ikke bruker maske, men er sann mot vår tro.
- 18 Tenåringene og tempelpakter**
Av Gary og Susan Carter
Nå er tiden inne til å begynne å forberede dine barn til å komme til templet.
- 20 Vår store misjonærarv**
Av LaRene Porter Gaunt og Linda Dekker Lopez
Alle misjonærer, tidligere og nåværende, tjener i håp om å gjøre livet bedre for andre mennesker.
- 26 Forberedt på stridens dag**
Av eldste Eduardo Gavarret
De enkleste prinsipper kan avgjøre utfallet for livets kamper.
- 30 Vi fremskynder arbeidet med å frelse sjeler**
Medlemskap i Herrens kirke innebærer et kall om å være fullt engasjert i Hans verk.
- 34 Å bli et fredens menneske**
Av Matthew D. Flitton
Evangeliet endret en manns holdning – og bragte familien sammen.

AVDELINGER

- 8 Notater fra oktoberkonferansen: Ideer fra general-konferansen**
Av Tina Spencer
- 9 Undervis i Til styrke for ungdom: Fysisk og følelsesmessig sunnhet**
- 10 Nytt fra Kirken**
- 38 Sagt av siste-dagers-hellige**
- 80 Til vi ses igjen: Jeg banner ...**
Av R. Val Johnson

OMSLAGSSIDEN

Forsiden: Fotoillustrasjon: Cody Bell.
Siste omslagsside: Fotoillustrasjon: Cody Bell.
Annen omslagsside: Fotoillustrasjon: iStockphoto/Thinkstock.

42 Hvordan kan jeg være en vellykket misjonær?

Av Lauren Bangerter Wilde

Vi ble avvist overalt, og jeg ble motløs. Jeg måtte finne en ny definisjon på suksess.

Se om du kan finne liahonaen som er gjemt i dette nummeret.

Tips: Del frukten.

46 Hvordan bli en slik misjonær som *Forkynn mitt evangelium* beskriver

Av eldste David A. Bednar

Disse fem kravene vil bidra til at du blir en bedre misjonær.

51 Bare smil og si nei

Av Hazel Marie Tibule

Hvordan kunne jeg si nei til gruppelederen?

52 Til styrke for ungdom: Vær sterk, vær sunn, vær smart

Av eldste Adrián Ochoa

Ta på deg joggeskoene og sett i gang!

54 Følg i Hans fotspor

Av Melissa Zenteno

Å bli som Jesus Kristus kan synes som avansert fysikk, men prosessen begynner med ditt første skritt.

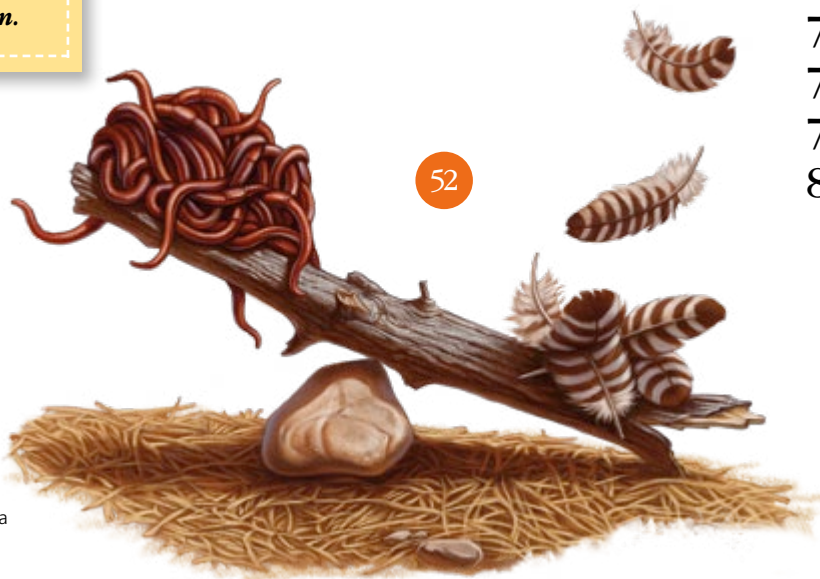
56 Spørsmål og svar

Hva sier jeg til ikke-medlemmer som spør hvorfor noen medlemmer av Kirken ikke etterlever våre normer?

58 Hvorfor, og hva, må jeg bekjenne til min biskop?

Av eldste C. Scott Grow

Omvendelse er en personlig sak mellom Herren og meg. Hvorfor må jeg også snakke med biskopen?

61 Inviter Frelseren inn

Av eldste O. Vincent Haleck

Frelseren venter på å bli invitert inn i ditt liv!

62 Helt ny diakon

Av Jane McBride Choate

Benji var nervøs for å dele ut nadverden. Kunne han virkelig gjøre dette?

64 På vei vestover: Venting i Winter Quarters

Av Jennifer Maddy

66 De hellige stanser i Winter Quarters

Av Arie Van De Graaff

67 Et spesielt vitne: Hvordan taler Jesus Kristus til profeter?

Av eldste D. Todd Christofferson

68 Hjelp Violet

Av Charlotte Mae Sheppard

Violet hadde alltid vært slem mot Emma. Hvorfor skulle Emma være snill mot henne?

70 Bring Primær hjem: Jeg vil dele evangeliet med alle Guds barn

72 Camille fra New York City

74 Vår side

76 For små barn

81 Portrett av en profet: David O. McKay

Det første presidentskap: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlers quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Redaktør: Craig A. Cardon

Rådgivere: Shayne M. Bowen, Bradley D. Foster, Christoffel Golden Jr., Anthony D. Perkins

Administrerende direktør: David T. Warner

Director of Family and Member Support: Vincent A. Vaughn

Director of Church Magazines: Allan R. Loyborg

Økonomiansvarlig: Garff Cannon

Redaksjonssjef: R. Val Johnson

Assisterende redaksjonssjef: Ryan Carr, LaRene Porter Gaunt

Produksjonsassistent: Melissa Zenteno

Writing and Editing Team: Susan Barrett, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedman, Lori Fuller, Garrett H. Garff, Jennifer Grace Jones, Michael R. Morris, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe

Kunstnerisk ansvarlig: J. Scott Knudsen

Bilredaktør: Tadd R. Peterson

Design Team: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Thomas Child, Nate Gines, Kerry Lynn C. Herrin, Colleen Hinkley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Brad Teare

Koordinator for opphavsrett: Collette Nebeker Aune

Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Produksjonsteam: Kevin C. Banks, Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Forhåndstrykk: Jeff L. Martin

Trykkerisjef: Craig K. Sedgwick

Distribusjonssjef: Stephen R. Christiansen

Oversettelse: Statsautorisert translator Petter Svanevik

Distribusjon: Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, Department of MSR Sveagatan 8A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementsinformasjon: For abonnement eller adresseforandring vennligst kontakt kundeservice

Telefon: +46 (0) 8500 655 20

E-post: rcstockholm@ldschurch.org

Internett: store.lds.org

Abonnementspris pr. år: NOK 64 (inkl. mva. og porto)

Send manuskripter og spørsmål til Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; e-post til: liahona@ldschurch.org; eller på internett: liahona.lds.org.

Liahonas lokalredaksjon:

Redaksjonens adresse:

Ole Podhorny

Vestbrynet 13

1519 MOSS

Tlf.: 69 27 17 04

Nyhetsredaktør: Ole Podhorny

Liahona (et navn fra Mormons bok som står for «kompass» eller «veiviser») utgis på albansk, armensk, bislama, bulgarsk, kambodsjansk, cebuano, kinesisk, kinesisk (forenklet), kroatisk, tsjekkisk, dansk, nederlandsk, engelsk, estisk, fijiensk, finsk, fransk, tysk, gresk, ungarsk, islandsk, indonesisk, italiensk, japansk, kiribatisk, koreansk, latvisk, litauisk, gassisk, marshallesisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumensk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitisk, thai, tongansk, ukrainsk, urdu og vietnamesisk. (Hyppigheten varierer for de forskjellige språkområder.)

© 2013 Intellectual Reserve, Inc. Ettertrykk forbudt.

Trykt i USA.

Tekst og bildemateriale i *Liahona* kan kopieres til ikke-kommersiell bruk i kirken eller i hjemmet. Bildemateriale kan ikke kopieres hvis det er påført anmerkning om at kopiering ikke er tillatt. Spørsmål om opphavsrett rettes til Intellectual Property Office, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

October 2013 Vol. 77 No. 10. LIAHONA (USPS 311) Norwegian (ISSN 1522-9238) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Ideer til familiens hjemmeaften

Dette nummeret inneholder artikler og aktiviteter som kan brukes på familiens hjemmeaften. Her er to ideer.

FOTOLLISTRASJON: CRAIG DIMOND

“Bli en slik misjonær som beskrives i *Forkynn mitt evangelium*”, side 46:

Overvei å drøfte som familie de fem egenskaper som kjenner seg ut som misjonærer som beskrives i *Forkynn mitt evangelium*. Prøv deretter å praktisere prinsippene. Dere kan kort gjennomgå et kapittel i *Forkynn mitt evangelium* og etter tur la forskjellige familiemedlemmer øve seg litt på å undervise i misjonærleksjonene mens andre familiemedlemmer later som de er undersøkere. Dere kan drøfte utfordringene forbundet med misjonærarbeid og ha en idédugnad om hvordan man kan utvikle de egenskapene som eldste David A. Bednar beskriver.

“Vær sterk, vær sunn, vær smart”, side

52: Etter at dere har gjennomgått eldste Adrián Ochoas artikkel, kan dere overveie å planlegge en aktivitet som gjør at familiemedlemmene er fysisk aktive sammen. Dere kan ha en sportsaktivitet eller gå en tur. Forsikre deg om at aktiviteten blir tilpasset familiemedlemmenes alder og ferdigheter (du kan for eksempel be de eldste barna hjelpe de yngste). Etter aktiviteten kan dere sammen drøfte hvilke fordeler som ledsager et fysisk aktivt liv. Dere kan også planlegge hvordan dere som familie kan fortsette å følge våre levende profeters råd om å ta vare på vårt legeme.

PÅ DITT SPRÅK

Liahona og annet av Kirkens materiale er tilgjengelig på mange språk på languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMERET

Tallene viser til første side av artikkelen.

Aktivisering, 4, 30, 38

Banning, 80

Barn, 76

Bekjennelse, 58

Biskoper, 58

Den hellige ånd, 41, 46

Dømme, 56

Eksempel, 12, 56

Forberedelse, 26

Forkynn mitt evangelium, 42, 46, 54

Fred, 34

Fristelse, 51, 80

Helse, 9, 52

Integritet, 12, 51

Jesus Kristus, 7, 76

Kirkens historie, 64, 66

Kristus-lignende egenskaper, 54

McKay, David O., 81

Misjonærarbeid, 20, 30,

40, 42, 46, 61, 70, 72

Motgang, 42, 64, 68

Mål, 12, 54

Nestekjærlighet, 4, 20,

34, 68

Normer, 56, 80

Omvendelse, 58

Pionerer, 64

Prestedømme, 62, 76

Profeter, 67

Skapelsen, 7

Språk, 80

Tempel, 18, 34

Tilgivelse, 58, 68

Vennskap, 39, 40, 72

Visdomsordet, 9, 51, 52

Åpenbaring, 67

Av president
Thomas S. Monson

VÅRT ANSVAR FOR Å redde

For siste-dagers-hellige er behovet for å redde våre brødre og søstre som av en eller annen grunn ikke lenger deltar aktivt i Kirken, av evig betydning. Kjenner vi noen slike som en gang verdsatte evangeliet? Hvilket ansvar har vi i så fall for å berge dem?

Tenk på de tapte som finnes blant eldre, enker og syke. Altfor ofte befinner de seg i den uttørkede og trøstesløse villmark som kalles ensomhet. Når ungdomstiden er over, når helsen skranter, når den fysiske styrke avtar, når håpets lys blaffer aldri så svakt, kan de få hjelp og støtte av den hånd som hjelper og det hjerte som føler medlidenhet.

Det finnes naturligvis andre som trenger å berges. Noen strever med synd, mens andre vandrer i frykt eller apati eller uvitenhet. Uansett grunn har de isolert seg fra aktivitet i Kirken. Og de vil nesten helt sikkert forbli tapt med mindre det vekkes i oss – Kirkens aktive medlemmer – et ønske om å redde og å frelse.

Noen som viser vei

For en tid siden mottok jeg et brev skrevet av en mann som hadde holdt seg borte fra Kirken. Det er typisk for altfor mange av våre medlemmer. Etter å ha beskrevet hvordan han hadde blitt inaktiv, skrev han:

“Jeg hadde så mye, og har nå så lite. Jeg er ulykkelig og føler det som jeg svikter i alt. Evangeliet har aldri forlatt mitt hjerte, selv om det har forlatt mitt liv. Jeg ber om deres bønner.

Vær så snill, ikke glem dem av oss som er her ute – de tapte siste-dagers-hellige. Jeg vet hvor Kirken er, men av

og til tror jeg at jeg trenger en annen til å vise meg veien, oppmuntre meg, ta frykten bort fra meg og bære vitnesbyrd for meg.”

Mens jeg leste dette brevet, gikk jeg i tankene tilbake til et besøk i et av verdens store kunstgallerier – det berømte Victoria and Albert Museum i London. Der hang, i en eksklusiv ramme, et mesterverk som ble malt i 1831 av Joseph Mallord William Turner. Maleriet viser tunge, svarte skyer og et urolig havs raseri som varsler fare og død. Lyset fra et grunnstøtt fartøy skinner svakt langt borte. I forgrunnen kastes en stor livbåt høyt opp av innkommende bølger av frådende vann. Mennene ligger hardt på årene mens livbåten stamper i stormen. På stranden står en hustru og to barn, våte av regnet og pisket av vinden. De stirrer engstelig utover havet. I mitt sinn forkortet jeg navnet på maleriet. For meg ble det *Til unnsetning*.¹

Midt i livets uvær lurar farene. Menn og kvinner, gutter og piker går på grunn og står overfor ødeleggelse. Hvem vil lede livbåtene, legge bak seg hjemmets og familiens hygge, og dra ut for å redde dem?

Vår oppgave er ikke uoverstigelig. Vi går Herrens ærend, og derfor er vi berettiget til hans hjelp.

Under Mesterens tjenestegjerning kalte han fiskere i Galilea til å forlate sine garn og følge ham, idet han sa: “Jeg [vil] gjøre dere til menneskefiskere.”² Måtte vi, kvinner og menn, slutte oss til menneskefiskerne og yte all den hjelp vi kan.

Det er vår plikt å strekke oss ut og redde dem som har forlatt den trygghet som aktivitet gir, så de kan bli ført tilbake til Herrens bord for å nyte av hans ord og hans

Ånds veiledning og “ikke lenger [være] fremmede og utlendinger, men ... de helliges medborgere og Guds husfolk”.³

Kjærlighetens prinsipp

Jeg har funnet ut at det i stor grad er to grunnleggende årsaker til at noen vender tilbake, og til deres endrede holdninger, vaner og handlinger. For det første, noen vender tilbake fordi en har vist dem deres evige muligheter og har hjulpet dem å bestemme seg for å oppnå dem. De mindre aktive er ikke lenger tilfreds med middelmådighet når de først har innsett at noe langt bedre er innen rekkevidde.

For det annet, andre vender tilbake fordi “de helliges medborgere” har fulgt Frelserens formaninger, har elsket sin neste som seg selv⁴ og har hjulpet andre med å få sine drømmer oppfylt og sine ambisjoner realisert.

Katalysatoren i denne prosessen

har vært – og vil fortsette å være – prinsippet kjærlighet.

I en meget virkelig forstand er de som har strandet i den opprørte sjøen i Turners maleri, lik mange av våre mindre aktive medlemmer som venter på å bli reddet av dem som fører livbåtene. Deres hjerte lengter etter hjelp. Mødre og fedre ber for sine sønner og døtre. Hustruer ber himmelen om at deres menn må bli nådd. Noen ganger ber barn for sine foreldre.

Det er min bønn at vi må ha et ønske om å redde de mindre aktive, og bringe dem tilbake til Jesu Kristi evangeliums glede, slik at de, sammen med oss, kan få del i alt som

fullt fellesskap har å tilby.

Måtte vi anstrenge oss for å redde de tapte som finnes blant oss: eldre, enker, syke, funksjonshemmede, mindre aktive og de som ikke holder budene. La oss rekke dem den hånd som hjelper og det hjerte som føler medlidenhet. Når vi gjør det, vil vi la dem oppleve glede, og vi vil erfare den store tilfredsstillende det er å hjelpe en annen på veien til evig liv. ■

NOTER

1. Maleriets fulle tittel er *Life-Boat and Manby Apparatus Going Off to a Stranded Vessel Making Signal (Blue Lights) of Distress (Livbåt og mannskap som drar ut til et strandet fartøy som sender nødsignaler)*.
2. Matteus 4:19.
3. Efeserne 2:19.
4. Se Matteus 22:39.

UNDERVIS FRA DETTE BUDSKAPET

Overvei å spørre dem dere besøker om de kjenner noen som har strevd med å delta aktivt i Kirken. Dere kan velge en person og drøfte hvordan dere kan vise kjærlighet, som å invitere vedkommende til en familiens hjemmeaften eller til et måltid.

Jens gave

Av Josi S. Kilpack

Jeg tok mange gale valg i løpet av mitt annet år på videregående skole. Disse valgene førte til alvorlige konsekvenser og elendighet, og jeg bestemte meg for å bruke sommerferien til å gjøre forandringer. Da skolen begynte igjen, spiste jeg lunsj på et toalett eller i en tom korridor for å unngå de dårlige vennene som ville ønske meg velkommen tilbake.

Jeg hadde aldri følt meg så ensom.

Da sendte Gud meg en gave: Han sendte meg Jen. Hun klandret meg aldri for mine feil, men oppmuntret meg i

stedet til å bevege meg i riktig retning. Å vite at hun var på skolen, hjalp meg å fortsette å lese i Skriftene og gi næring til mitt vitnesbyrd. Da skoleåret var omme, hadde jeg bevist for meg selv at jeg virkelig gikk inn for å forandre meg.

Jeg lurer noen ganger på hvor jeg hadde vært i dag om ikke Jen hadde hjulpet meg. Kunne jeg ha holdt fast ved mine prinsipper uten henne? Heldigvis får jeg aldri vite det fordi hun var der med hele sitt hjerte, klar og villig til å hjelpe meg.

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

BARN

Måter å redde på

President Thomas S. Monson forteller oss at vi skulle strekke oss ut til andre, inkludert eldre, enker, syke, mindre aktive og de som trenger ekstra hjelp. Se på

bildene under, og sett ring rundt dem som viser noe du kan gjøre for å hjelpe andre.

På linjene under skriver du måter du kan hjelpe andre på. Du kan bruke bildene for å få ideer.

Studer dette lesestoffet ydmykt for å få vite hva du kan drøfte med søstrene du besøker. Hvordan kan forståelse av Kristi liv og misjon styrke din tro på Ham og velsigne dem du våker over? For mer informasjon, gå til reliefsociety.lds.org.

Jesu Kristi guddommelige misjon: Skaper

Dette er det første av en rekke budskap for besøkende lærerinner om aspekter ved Frelserens misjon.

Jesus Kristus “skapte himlene og jorden” (3 Nephi 9:15). Det gjorde han ved prestedømmets kraft, under ledelse av vår himmelske Fader (se Moses 1:33).

“Hvor takknemlige vi skulle være for at en klok Skaper dannet en jord og plasserte oss her,” sa president Thomas S. Monson, “... slik at vi kan oppleve en prøvetid, en mulighet til å vise oss verdige så vi kan kvalifisere oss for alt som Gud har forberedt for oss.”¹ Når vi bruker vår handlegfrihet til å adlyde Guds bud og omvende oss, blir vi verdige til å vende tilbake for å leve med ham.

President Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap, har sagt følgende om skapelsen:

“Vi er grunnen til at Han skapte universet! ...

Dette er menneskets paradoks: Sammenlignet med Gud er mennesket

intet, men samtidig er vi alt for Gud.”² Å vite at Jesus Kristus skapte jorden for oss fordi vi betyr alt for vår himmelske Fader, kan bidra til at vi får større kjærlighet til dem.

Fra Skriftene

Johannes 1:3; Hebreerne 1:1-2; Mosiah 3:8; Moses 1:30-33, 35-39; Abraham 3:24-25

NOTER

1. Thomas S. Monson, “Livets løp,” *Liahona*, mai 2012, 91.
2. Dieter F. Uchtdorf, “Du er betydningsfull for Ham,” *Liahona*, nov. 2011, 20.
3. Joseph Smith, i *Døtre i mitt rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid* (2011), 171.
4. *Døtre i mitt rike*, 171.
5. Joseph Smith, i *Døtre i mitt rike*, 169.

Tro, familie, hjelp

Fra vår historie

Vi er skapt i Guds bilde (se Moses 2:26-27), og vi har et guddommelig potensial. Profeten Joseph Smith formante Hjelpeforeningens søstre til å “leve opp til [sitt] privilegium”.³ Med denne oppmuntringen som et grunnlag har søstre i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige blitt lært å leve opp til sitt guddommelige potensial ved å oppfylle Guds hensikter for dem. “Når de begynner å forstå hvem de egentlig er – Guds døtre med en medfødt evne til å elske og gi omsorg – når de sitt potensial som hellige kvinner.”⁴

“Dere er nå satt i en situasjon hvor dere kan handle ifølge den legning Gud har plantet i deres bryst,” sa profeten Joseph Smith. “Hvis dere lever opp til disse prinsipper, hvor stort og strålende! – Hvis dere lever opp til deres privilegier, kan det ikke forhindres at dere vil omgås engler.”⁵

HVA KAN JEG GJØRE?

1. Hvordan får vi større kjærlighet til Frelseren når vi søker å forstå vår guddommelige natur?
2. Hvordan kan vi vise vår takknemlighet for Guds skaperverk?

IDEER FRA GENERALKONFERANSEN

Av Tina Spencer

“Gjett hvem som kommer til middag?”

Femten dager før hver generalkonferanse henger familien vår opp skiltet vårt som viser starten på “Gjett hvem som kommer til middag?” Deretter tilføyer vi de siste bildene av våre profeter, seere og åpenbarere fra foregående konferansenummer av Kirkens tidsskrifter.

Jeg forbereder meg ved å lese om profeten som vi vil ønske velkommen samme kveld. Noen ganger finner jeg gjenstander rundt huset som forestiller noe av det jeg har funnet ut, og jeg legger dem på en tallerken. Mens jeg forteller om hver gjenstand under middagen, prøver alle å gjette hvem det er. Andre ganger forteller jeg en historie eller to som profeten fortalte under forrige generalkonferanse.

Jeg er forbløffet over alt mine barn husker om våre kjære profeter og apostler, og jeg vet at denne enkle leken også har styrket min kjærighet til og kunnskap om disse store menn.

Mitt eget eksemplar av konferansen

Da eldste Neil L. Andersen i De tolv apostlers quorum og hans hustru, Kathy, besøkte oss under stavskonferansen vår, fortalte søster Andersen en historie. Hun sa at da de bodde i Frankrike, laget hun fotokopier av konferansetalene til alle barna deres – også til de små. Hun ble sjokkert da hun oppdaget prisen på kopiene, den var svært høy. Så fikk hun følgende tanke: “Hvor verdifullt er det for deg at familien din har profetenes ord?”

Denne historien grep meg virkelig,

og jeg forsikret meg om at alle i vår familie fikk sin egen kopi av konferansetalene. Døtrene våre var svært begeistret. Vi brukte dem på familiens hjemmeaften og under vårt skriftstudium. Jeg elsket å se én datter lese talene på egen hånd og merke dem med merkepennen sin. En annen datter, som nylig var blitt døpt, tryglet meg om å lese talene sammen med henne på tomannshånd.

En utfordring

Som en del av min leksjon i Hjelpeforeningen utfordret jeg hver søster til å repetere talene fra forrige konferanse. Noen søstre leste talene om igjen, og andre så dem på Internett. Flere søstre ga uttrykk for at de følte seg langt mer forberedt til kommende konferanse. ■

Artikkelforfatteren bor i Washington, USA.

FYSISK OG FØLELSESMESSIG SUNNHET

Å mislykkes når det gjelder å anvende prinsipper for fysisk helse, kan for noen unge bli en stor hindring for å få venner og utvikle selvtillit. Videre er fysisk og følelsesmessig sunnhet nødvendig, men ofte en for lite vektlagt side ved å forberede seg til misjon. På side 52-53 i dette nummeret drøfter eldste Adrián Ochoa i De sytti hvordan det å ta vare på vårt legeme kan trygge fysisk og følelsesmessig helse. Han minner oss på å anvende og adlyde Visdomsordet (se L&p 89) slik at vi kan være sunnere og lykkeligere. Når dere hjelper deres barn å lære om og å anvende prinsipper for fysisk og følelsesmessig helse, vil de bli istand til å utvikle selvtillit og forberede seg til fremtidig tjeneste.

Eldste Ochoa sier: "Å ta vare på legemet velsigner også ditt sinn og hjelper deg å huske at du er et Guds barn og kan være tillitsfull og lykkelig. Våre følelsesmessige, fysiske og åndelige sider er forbundet med hverandre."

Forslag til hvordan man underviser ungdom

- Les eldste Ochoas artikkel sammen, og utarbeid en

mosjonsplan for familien med spesifikke, realistiske mål for trening.

- Les sammen med dine tenåringsbarn delen om fysisk og følelsesmessig helse i *Til styrke for ungdom* (side 25-27). Drøft hva det vil si å være følelsesmessig sunn.
- Syng "Om store trengsler" (*Salmer*, nr. 156) sammen, og drøft hva oppstandelsen lærer oss om viktigheten av vårt fysiske legeme.
- Studer skriftstedene som er oppført sammen denne artikkelen, og drøft hva de lærer oss om fysisk og følelsesmessig helse.

Forslag til hvordan man underviser barn

- Vis ditt barn et bilde av et tempel. Drøft hva det betyr når apostelen Paulus forklarer at vårt legeme er "et tempel for Den Hellige Ånd" (1 Korinterbrev 6:19) og hvordan denne kunnskapen kan hjelpe oss å ta vare på vårt legeme og sinn.
- Skriv en liste over sunne fritidsaktiviteter som barnet ditt vil like

AKTUELLE SKRIFTSTEDER

Ordspråkene 16:32

Daniel 1:3-20

Lukas 21:19

Romerne 12:1-2

1 Korinterbrev 6:19-20

1 Tessalonikerbrev 5:14

Alma 38:12; 53:20

Lære og pakter 88:15; 89

å delta i sammen med familien.

Utarbeid deretter en plan for hvordan disse aktivitetene kan være en del i familiens liv.

- Drøft hvordan man kan forstå og takle følelser, inkludert sinne eller tungsinn. Syng "Er du veldig glad" (*Barnas sangbok*, 125), "Jeg prøver å ligne Jesus" (*Barnas sangbok*, 40) eller en annen sang om følelser og det å ta gode valg. ■

NYTT FRA KIRKEN

Gå inn på news.lds.org og finn flere kirkerelaterte nyheter og begivenheter.

Medlemmer kan be om å få prestedømmets myndighetslinje

Av Ryan Morgeneegg

Church News

Kirken kan nå tilby informasjon om prestedømmets myndighetslinje som en tjeneste for medlemmene på forespørsel. Prestedømmets myndighetslinje er et sekvensielt mønster av ordinasjoner som kan følges tilbake til Kirkens tidlige begynnelse og til slutt til Frelseren.

Selv om en prestedømsbærer med en syttis embede finnes i et medlems personlige prestedømslinje, er det ingen egen linje for en syttis embede. Prestedømslinjen for ordinerte biskoper og patriarker følges også gjennom deres ordinasjon til høyprest.

Bare informasjon om prestedømslinjer for Det melkisedekske prestedømme kan fås fra Kirken. Det finnes ingen prestedømslinjer for Det aronske prestedømme tilgjengelig. Medlemmer kan bare be om informasjon om sin egen prestedømslinje, eller på vegne av et barn som bor hjemme eller en ungdomsområde som er ute på misjon. Disse dokumentene er ikke offisielle kirkeopptegetninger.

Hvis du ønsker å motta din prestedømslinje, oppgir du fullt navn, fødselsdato, medlemsnummer (finnes på en tempelanbefaling eller kan fås av din menighetssekretær), navn på vedkommende som ordinerte deg til en eldste eller høyprests embede (hvis du har det) og returadresse og telefonnummer eller e-postadresse.

Send din anmodning til:

Priesthood Line of Authority

Global Service Center

120 North 200 West

Salt Lake City, Utah 84103-1514, USA

Faks: 1-801-240-6816

Telefon: 1-800-453-3860, linje 2-3500

E-post: Send epost til

lineofauthority@ldschurch.org med "PLA" i emnefeltet. Du vil da motta et skjema som du må fylle ut og sende tilbake (det er automatisk svar på alle meldinger som inneholder "PLA" i emnefeltet). ■

Prestedømslinjen for dem som utfører ordinasjoner, kan spores tilbake til Frelseren.

Dansere og beundrere danner tallet "20" under en festforestilling for å markere Kirkens 20-årsdag i Mongolia.

Mongolia feirer 20 år med Kirken

Mandag 15. april 2013 møttes mer enn 300 medlemmer av Kirken på Zaisanhøyden i Ulaanbaatar, Mongolia for å markere Kirkens 20-årsjubileum i dette landet. Et kor med 50 medlemmer sang, og gruppen lyttet til et opptak av eldste Neal A. Maxwell (1926-2004) da han innviet Mongolia for evangeliets forkynelse i 1993.

Eldste Tai Kwok Yuen, tidligere medlem av presidentskapet for området Asia, som ledsaget eldste Maxwell til Mongolia i 1993, sa at "Herrens hender har vært i sving ustanselig i denne delen av hans vingård".

En rekke aktiviteter gjennom hele uken markerte jubileet. En misjonærgjenforening tiltrakk seg 200 hjemvendte misjonærer. Mer enn 1000 mongoler har vært på heltidsmisjon – nesten 1 av 10 medlemmer i Mongolia. Dåpsmøter ble holdt over hele Mongolia fredag kveld. 24 mennesker ble døpt den dagen. Mary N. Cook, nylig avløst fra Unge kvinners presidentskap på generalplan, talte under en andakt for Unge kvinner,

og under et åpent hus om slektshistorie ble det vist en video med instruksjoner for det nye Familietre-prosjektet. En kulturell feiring viste Mongolias rike kultur og talentene til mange medlemmer av Kirken.

Siste-dagers-hellige i Haiti feirer jubileum, planter trær

1. mai 2013 deltok Kirkens medlemmer i Haiti i et massivt, landsdekkende treplantingsprosjekt. En skare av ungtrær ble plantet på den første dagen av prosjektet, og mange flere vil følge. Når prosjektet er fullført, vil rundt 400 000 nye trær vokse i Haiti, heriblant sitron, appelsin, kokos, papaya og eik.

Kirken kjøpte trærne som en del av dens langsiktige støtte til gjenoppbyggingen etter jordskjelvet i Haiti. Prosjektet har også gitt medlemmene et tjenesteprojekt for å markere Kirkens 30-årsjubileum i denne øynasjonen. For 30 år siden besøkte president Thomas S. Monson, da medlem av De tolv apostlers quorum, Haiti og innviet landet for å forkynne det gjengitte evangelium.

Eldste Neil L. Andersen i De tolv apostlers quorum var tilstede i Haiti ved jubileumsfeiringen og presiderte ved avdukingen av en minneplate som markerer Kirkens begynnelse i Haiti.

Kirken gir 450 tonn mat til organisasjonen Feeding America

I mai 2013 ga Kirken, gjennom sin humanitærorganisasjon arm Kirkens velde-dighetstjeneste, mer enn 450 tonn mat til organisasjonen Feeding America, den største ideelle mathjelp-organisasjonen i USA. Donasjonen omfattet hermetikk som frukt, grønnsaker og bønner, som vil bli distribuert til familier i nød av forskjellige lokale hjelpe-sentraller og tilfluktsrom over hele USA.

Bob Aiken, administrerende direktør for Feeding America, sa at donasjon ville gi omtrent 625.000 måltider.

Misjonærer og medlemmer i Haiti planter trær i fjellet høyt over hovedstaden Port au Prince, som kan sees i bakgrunnen.

FOTO: JASON SWENSEN

Av eldste Quentin L. Cook
i De tolv apostlers quorum

President David O. McKay (1873-1970) fortalte ofte en historie som fant sted mens han var misjonær i Skottland. Han hadde hjemlengsel etter å ha vært på misjon bare en kort periode, og tilbragte noen timer med sightseeing på Stirling slott i nærheten. Da han og ledsageren kom hjem etter å ha besøkt slottet, passerte de en bygning hvor steinen over døren hadde en inskripsjon med et sitat som vanligvis tilskrives Shakespeare, og som lød: "Hva du enn er, vær det fullt og helt."

President McKay forklarte da han mintes denne hendelsen: "Jeg sa til meg selv, eller ånden i meg: 'Du er medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Du er til og

GJØR
DET
FULLT
OG
HELT

*Vær rettskaffen. Bygg opp en familie.
Finn en passende måte å forsørge dem
på. Utfør den tjeneste du blir kalt til.
Forbered deg til å møte Gud.*

med her som representant for vår Herre Jesus Kristus. Du påtok deg ansvaret som representant for Kirken.' Så tenkte jeg på hva vi hadde gjort den formiddagen. Vi hadde vært på sightseeing, vi hadde fått historieundervisning, det er riktig, og jeg syntes det var svært spennende... Men det var ikke misjonærarbeid... Jeg aksepterte budskapet som ble gitt meg på den steinen, og fra da av prøvde vi å gjøre vår del som misjonærer i Skottland."¹

Dette budskapet var så viktig og gjorde et så sterkt inntrykk på ham at president McKay brukte det som inspirasjon resten av sitt liv. Han bestemte seg for at uansett hvilket ansvar han hadde, så ville han gjøre sitt beste.

Unngå å oppføre deg på en utypisk måte for deg

I lys av deres enorme muligheter til å gjøre godt som dere i Kirkens yngre generasjon har, hva er jeg opptatt av når det gjelder deres fremtid? Hvilke råd kan jeg gi dere? For det første vil dere alle være under stort press til å handle karakterløst – til å bruke en maske – og til å bli en som ikke egentlig gjenspeiler den dere er eller ønsker å være.

Tidlig i Kirkens historie var profeten Joseph, Emma og deres 11 måneder gamle tvillinger, Joseph og Julia, på John og Alice Johnsons gård i Hiram, Ohio. Begge barna var syke med meslinger. Joseph og hans lille sønn sov på en uttrekksseng i nærheten av utgangsdøren.

Midt på natten sparket en gruppe menn med svartmalte ansikter inn døren og slepte profeten med seg ut, hvor de slo ham og smurte ham og Sidney Rigdon inn med tjære.

Det mest tragiske ved denne mobbingen var at lille Joseph ble utsatt for natteluften og pådro seg en alvorlig forkjølelse da hans far

ble dratt ut. Det førte til at han døde noen dager senere.²

De som deltok i profetens og hans bror Hyrums martyrdød, malte også ansiktet for å skjule sin egentlige identitet.³

I vår tid, nå som det er lettere enn noensinne å være anonym, gjelder viktige prinsipper for å ikke bruke masker og for å være “tro mot den pakt våre martyrer verget”.⁴

Et av deres beste sikringstiltak mot å gjøre dårlige valg er å ikke ta på dere noen maske for å være anonym. Hvis dere noensinne ønsker å gjøre det, skal dere vite at det er

Eldste L. Tom Perry gjorde sin del fullt og helt da han var stasjonert i Japan.

et alvorlig faresignal og et av djevelens redskaper for å få dere til å gjøre noe dere ikke burde gjøre.

Det er i dag vanlig å skjule sin identitet når man skriver hatefulle, krasse og trangsynte anonyme innlegg på Internett. Noen kaller det *ordkrig*.

Apostelen Paulus skrev:

“Far ikke vill! Slett selskap forderver gode seder.

Våk opp for alvor og synd ikke! For noen har ikke kjennskap til Gud” (1 Korinterbrev 15:33-34).

Det er klart at ondskapsfull kommunikasjon ikke bare dreier seg om dårlige manerer. Hvis siste-dagers-hellige praktiserer dette, kan de ha negativ innvirkning på folk som ikke har kunnskap om Gud eller vitnesbyrd om Frelseren.

Enhver bruk av Internett til å trakassere, ødelegge et rykte eller sette noen i et dårlig lys, er forkastelig. Vi ser i samfunnet at når noen bruker anonymitetens maske, har de lettere for å bedrive adferd som dette, som er så nedbrytende for en sivilisert debatt. Den krenker også de grunnprinsipper som Frelseren forkynte.

Frelseren forklarte at han ikke hadde kommet for å fordømme verden, men for å frelse verden. Deretter beskrev han hva fordømmelse betyr:

“Og dette er dommen, at lyset er kommet til verden, og menneskene elsket mørket fremfor lyset, for deres gjerninger var onde.

For hver den som gjør det onde, hater lyset og kommer ikke til lyset, for at hans gjerninger ikke skal bli refset.

Men den som gjør sannheten, kommer til lyset for at hans gjerninger kan bli åpenbaret, for de er gjort i Gud” (Johannes 3:19-21; se også vers 17-18).

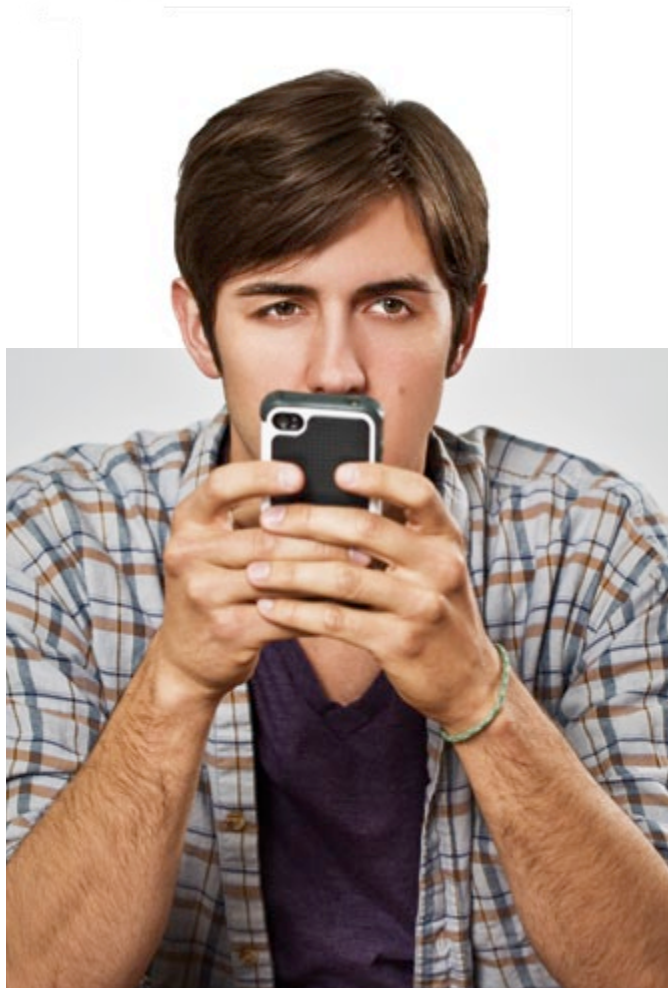
De rettferdige behøver ikke bruke maske for å skjule sin identitet.

Handle i samsvar med din tro

Dere handler i samsvar med deres tro ved å bruke deres tid på det som vil bygge opp og utvikle deres karakter og hjelpe dere å bli mer Kristus-lignende. Jeg håper ingen av dere ser på livet hovedsakelig som lek og moro, men snarere som en tid “til å forberede seg til å møte Gud” (Alma 34:32).

Et stort eksempel på å gjøre din del og bruke tiden riktig finner vi i livet til eldste L. Tom Perry i De tolv apostlers quorum, da han som marinesoldat deltok i USAs okkupasjonstropper i slutten av 2. verdenskrig. Eldste Perry delte denne beretningen da han skrev ned sitt spesielle vitnesbyrd om Frelseren.

“Jeg var med i den første bølgen av marineinfanterister som gikk i land i Japan etter at fredsavtalen var undertegnet etter 2. verdenskrig. Da vi kom inn i den hardt rammede byen Nagasaki, var det en av mitt livs tristeste opplevelser. En stor del av byen var fullstendig ødelagt. Noen av de døde var ikke begravet. Som

Et av deres beste sikringstiltak mot å gjøre dårlige valg er å ikke ta på dere noen maske for å være anonym.

okkupasjonsmakt etablerte vi et hovedkvarter og begynte å arbeide.

Situasjonen var svært dystert, og noen av oss ønsket å gi mer. Vi gikk til feltpresten og ba om tillatelse til å hjelpe med gjenoppbyggingen av de kristne kirkene. På grunn av statlige restriksjoner under krigen hadde kirkene nærmest sluttet å fungere. De få bygningene var alvorlig skadet. En gruppe av oss meldte oss frivillig til å reparere og pusse opp disse kapellene på fritiden slik at de kunne bli tilgjengelige til å holde kristne møter igjen.

“... Vi fant prestene som ikke hadde vært i stand til å fungere under krigen, og oppfordret dem til å vende tilbake til talerstolene. Vi hadde en fantastisk opplevelse med disse menneskene idet de igjen fikk oppleve friheten til å praktisere sin kristne tro.

“Det hendte noe da vi skulle forlate Nagasaki og dra hjem, som jeg alltid vil huske. Da vi gikk ombord i toget som gikk til skipene som skulle bringe oss hjem, ble vi ertet av de andre marineinfanteristene. De hadde kjærestene sine med seg og tok farvel med dem. De lo av oss og sa at vi hadde gått glipp av alt det morsomme i Japan. Vi hadde bare kastet bort tiden med å arbeide og pusse murer.

Akkurat da de ertet oss som verst, så vi over et lite høydedrag nær togstasjonen mer enn 200 av disse flotte japanske kristne fra kirkene vi hadde reparert, komme gående mens de sang ‘Fremad, Kristi stridsmenn’. De kom ned og overøste oss med gaver. Så stilte de seg på linje langs jernbanelinjen. Og idet toget begynte å kjøre, strakte vi oss ut og berørte fingertuppene deres. Vi klarte ikke å si noe, følelsene var for sterke. Men vi var takknemlige for at vi kunne yte et lite bidrag til å gjenopprette kristendommen i et land etter krigen.”⁵

Vær så snill å overveie og ta initiativ med hensyn til hvordan dere bruker deres tid. Som dere ser av eldste Perrys eksempel, snakker jeg ikke om å ha vår religion på utsiden eller være overfladisk trofaste. Det kan bli pinlig både for dere og for Kirken. Jeg snakker om at dere blir det dere skulle være.

Sett passende mål

Mitt tredje råd gjelder noen av målene dere skulle overveie. Omtrent på samme tid som eldste Perry var i Japan i marinen, tjenestegjorde president Boyd K. Packer, president for De tolv apostlers quorum, i Japan i luftvåpenet ved slutten av 2. verdenskrig.

I 2004 ledsaget jeg president Packer og andre til Japan. Han fikk anledning til å besøke steder hvor han hadde vært

President Boyd K. Packer har blitt velsignet ved å sette seg verdige mål.

og reflektere over noen av sine erfaringer og beslutninger den gangen. Med hans tillatelse vil jeg dele med dere noen av hans tanker og følelser.

President Packer beskrev opplevelser som fant sted på en øy utenfor kysten av Okinawa. Han ser på den som sitt fjell i ødemarken. Hans personlige forberedelse og møter med andre medlemmer hadde styrket hans tro på evangeliets læresetninger. Det han ennå manglet var bekräftelsen – sikker kunnskap om det han allerede følte at var sant.

President Packers biograf forteller hva som så hendte: “Istedenfor den bekräftende fred han søkte, kom han ansikt til ansikt med det helvete som krig mot uskyldige var. Han ønsket å være alene og få tid til å tenke, så

en dag gikk han opp på en høyde med utsikt over havet. Der fant han de utbrente restene av et gårdshus, med den forsømte søtpotet-åkeren i nærheten. Og midt blant de døende plantene så han likene av en drept mor og hennes to barn. Synet fylte ham med dyp sorg blandet med kjærlighet til sin egen familie og alle familier.”⁶

Han gikk senere inn i en provisorisk bunkers, der han mediterte, grunnet og ba. President Packer tenkte tilbake på denne hendelsen og beskrev det jeg vil kalle en bekräftende åndelig opplevelse. Han følte inspirasjon angående hva han skulle gjøre med sitt liv. Han hadde selvfølgelig ingen anelse om at han ville bli kalt til det høye og helliget kall han nå har. Han så for seg at han ville bli lærer, med vekt på Frelserens læresetninger. Han bestemte seg for at han ville leve rettskaffent.

Det kom til ham på en ganske intens måte at han måtte finne seg en rettskaffen hustru og at de sammen ville oppdra mange barn. Denne unge soldaten skjønte at hans karrierevalg ville gi en beskjedent inntekt, og at hans kjære ledsager måtte ha noen av de samme prioriteringene og være villig til å klare seg uten en del materielle ting. Søster Donna Packer var, og er, den fullkomne ledsager for president Packer. De hadde aldri nok penger til overs, men de følte seg ikke fattige på noe vis. De oppdro 10 barn, og de ofret. De har nå 60 barnebarn og mer enn 80 oldebarn.

Jeg deler denne sanne beretningen med dere fordi våre mål altfor ofte er basert på det verden verdsetter. De grunnleggende elementene er egentlig ganske enkle for medlemmer som har mottatt de frelsende ordinanser. Vær rettskaffen. Bygg opp en familie. Finn en passende måte å forsørge dem på. Utfør den tjeneste du blir kalt til. Forbered deg til å møte Gud.

Frelseren sa at “ingen har sitt liv av sin eiendom, selv om han har overflod” (Lukas 12:15).

Bygg opp ditt land og lokalsamfunn

I tillegg til personlige egenskaper og beslutninger – hvis dere skal bli den generasjon dere trenger å være, må dere bygge opp deres land og deres lokalsamfunn. Deres

Den jødisk-kristne tradisjon som vi har arvet, er ikke bare verdifull, men også helt nødvendig for vår himmelske Faders plan. Vi må bevare den for fremtidige generasjoner.

generasjon trenger å beskytte rettferdighet og religiøs frihet. Den jødisk-kristne tradisjon som vi har arvet, er ikke bare verdifull, men også helt nødvendig for vår himmelske Faders plan. Vi må bevare den for fremtidige generasjoner. Vi må stå sammen med gode mennesker, også fra andre trossamfunn – særlig dem som føler seg ansvarlige overfor Gud for sin adferd. Dette er mennesker som vil forstå rådet: “Hva du enn er, vær det fullt og helt.” Vellykket utbredelse av jødisk-kristne verdinormer og religionsfrihet vil markere deres generasjon som den store generasjonen den trenger å være.

Med de utfordringer som finnes i verden i dag, er Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum spesielt opptatt av at dere på en god måte deltar i den politiske prosessen i det land dere bor i. Kirken er nøytral i politiske saker og støtter ikke kandidater eller partier. Vi forventer imidlertid at våre medlemmer engasjerer seg fullt ut og støtter de kandidater og partier de selv velger, basert på prinsipper som vil beskytte en god styringsform. Vår lære er klar. De som er gode, “ærlige... og vise... skulle dere gjøre alt for å støtte” (L&p 98:10).

Vi har stor tiltro til dere. Kirkens ledere tror virkelig at dere kan bygge opp riket som ingen tidligere generasjon har gjort. Dere har ikke bare vår kjærlighet og vår tillit, men også våre bønner og velsignelser. Vi vet at deres generasjon må lykkes dersom Kirken skal fortsette å bli bygget opp og riket skal fortsette å vokse. Vi ber om at dere må gjøre deres del og unngå å bruke masker, handle i samsvar med deres sanne identitet, sette dere passende mål og bygge opp deres land og lokalsamfunn. ■

Fra en Kirkens skoleverks temakveld for unge voksne ved Brigham Young University- Idaho 4. mars 2012. Du finner hele teksten på engelsk på lds.org/broadcasts/archive/ces-devotionals/2012/01?lang=eng.

NOTER

1. David O. McKay, i Francis M. Gibbons, *David O. McKay: Apostle to the World, Prophet of God* (1986), 45.
2. Se Mark L. Staker, “Remembering Hiram, Ohio,” *Ensign*, okt. 2002, 32, 35.
3. Se *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 24.
4. “Skal det unge Sion glemme?” *Salmer*, nr. 183.
5. L. Tom Perry, i “Joy – for Us and Others – Comes by Following the Savior,” <http://lds.org/prophets-and-apostles/what-are-prophets-testimonies?lang=eng>.
6. Lucile C. Tate, *Boyd K. Packer: A Watchman on the Tower* (1995), 58-59.

Av Gary og Susan Carter

Som tempelarbeidere har vi blitt velsignet med å treffe unge voksne som kommer til templet for å motta sin egen begavelse. Vi har funnet ut at et tempelforberedende seminar var nyttig for dem, men rettskafne foreldres og leders innflytelse spilte en mer betydningsfull rolle i å forberede dem til å inngå tempelpakter. Som foreldre og ledere må vi hjelpe de unge ikke bare å forberede seg til heltidsmisjon, som bare varer noen måneder, men også til å inngå og holde tempelpakter, som varer evig. De første skritt kan tas i barndommen.

Forbered barna

Foreldre kan vise sine barn hvor viktig templet er ved å delta i templet og ved å dele sitt vitnesbyrd om tempelarbeid. Også i områder der det ikke er mulig å komme til templet ofte, kan foreldre innpode et ønske hos sine barn om å komme til templet.

President Howard W. Hunter (1907-95) sa til foreldre: “La oss gi våre barn del i den åndelighet vi opplever i templet. Og la oss fortelle dem med større oppriktighet og tillit om de ting vi kan si om hensiktene med Herrens hus.”¹ Våre barn trenger å vite at templet er et sted der vi har mottatt svar på bønner og der vi føler Guds kjærlighet.

TENÅRINGER og TEMPEL- PAKTER

*Med det senkede alderskravet
for heltidsmisjonærer inngår nå
titusener flere tenåringer hellige
tempelpakter.*

Foreldre kan også lære sine barn å se frem til og leve verdig til sin egen anbefaling til begrenset bruk som de har anledning til å kvalifisere seg til når de fyller 12 år. Når tiden kommer og disse unge kan delta, ser vi med hvilken glede og stolthet de viser frem disse anbefalingene i templet.

Forbered de unge

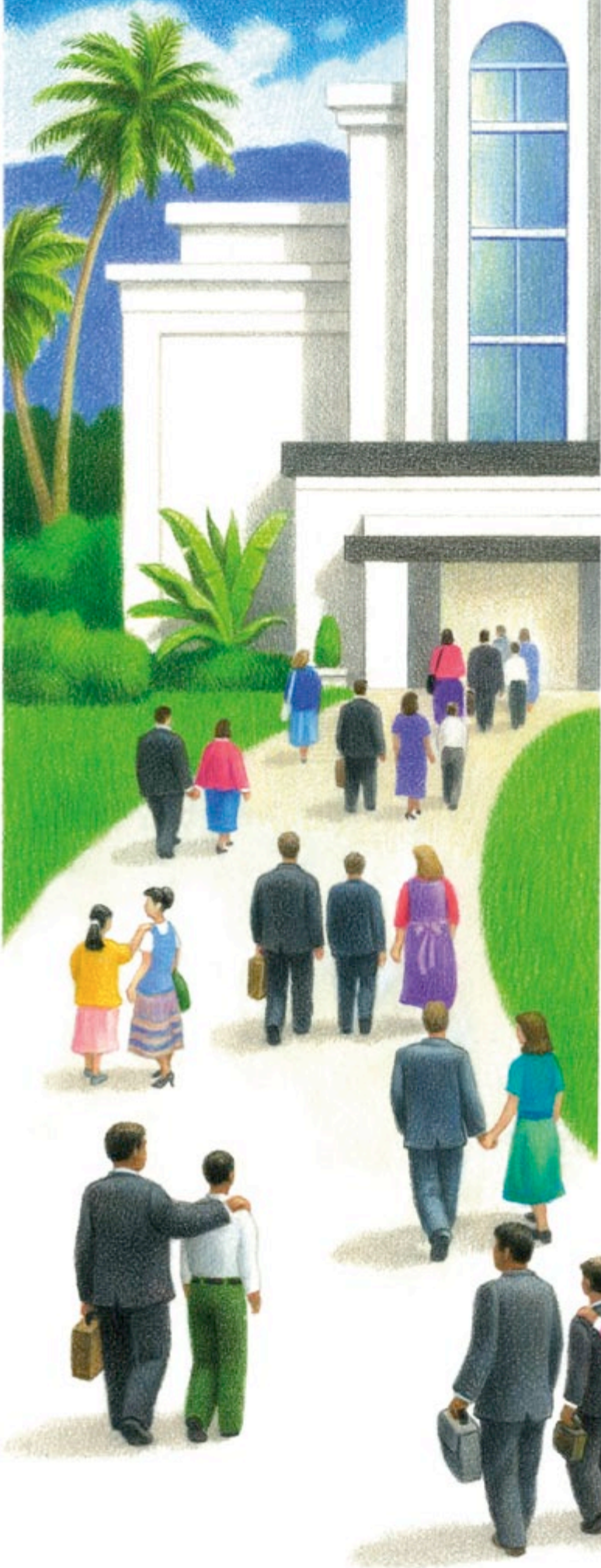
Foreldre kan hjelpe sine barn å engasjere seg i slektshistorisk forskning, slik at de når de fyller 12 år, kan ta med familienavn til templet. De unge som gjør dette, har eldste David A.

Bednar i De tolv apostlers

quorum lovet: “Deres kjærlighet til og takknemlighet mot deres forfedre vil vokse. Deres vitnesbyrd om og omvendelse til Frelseren vil bli dyp og varig. Og jeg lover at dere vil bli beskyttet mot djevelens voksende innflytelse.”²

Vi har sett mange eksempler på at dette løftet blir oppfylt. Nylig fortalte en ung kvinne oss at etter at hun hadde funnet sin bestemors navn, hadde hun kommet til templet for å gjøre arbeid for henne. Hun sa at da hun ble døpt for henne, fikk hun en klar oppfatning av at bestemoren ville møte henne i det neste liv. Slike opplevelser styrker vitnesbyrd og gir et ønske om å delta i flere ordinanser i templet.

Mange unge fristes til å kle seg usømmelig. Når foreldre og ledere bruker pene, sømmelige klær som tempelkledningen kan bæres under, vil de unge forstå at også de kan gjøre det. De unge må forstå at den måten de kler seg på og måten de behandler kroppen på, kan vise hva slags disipler de er.

Foreldre kan hjelpe de unge å forberede seg til å komme til templet ved hjelpe dem å forstå paktene de vil inngå der. Tempels pakter innbefatter løfter om å "holde loven om absolutt dyd og kyskhet, å være nestekjærlig, hjelpsom, tolerant og ren; og å hellige både talenter og materielle midler til sannhetens utbredelse og menneskehetens fremgang, å bevare hengivenhet for sannhetens sak og på alle måter søke å bidra til at jorden kan være rede til å motta sin Konge – vår Herre Jesus Kristus".³ Foreldre kan vitne om at de unge vil motta personlige og store velsignelser gjennom livet når de holder disse paktene, og disse paktene vil bli mer meningsfylte for de unge når foreldrene hjelper dem å forstå at både velsignelsene og paktene blir muliggjort gjennom Jesu Kristi forsoning.

Det er mange måter vi kan forberede våre barn og unge på å motta templets velsignelser. Jo bedre forberedt de er, dess mer trolig er det at de vil føle ro og føle Ånden og slik være i stand til å ha store åndelige opplevelser når de mottar sin begavelse. En oppløftende tempel erfaring vil gjøre dem til mer hengivne Kristi disipler og bedre misjonærer – motivert til å hjelpe dem de underviser til å forberede seg til å motta sine egne hellige tempelordinanser. ■

NOTER

1. Howard W. Hunter, "Følg Guds Sønn", *Lys over Norge*, jan. 1995, 87.
2. David A. Bednar, "Barnas hjertes skal vendes", *Liahona*, nov. 2011, 26-27.
3. James E. Talmage, i *Forberedelse til å gå inn i det hellige tempel* (2002), 34-35.

VÅR STORE misjonærarv

Alle misjonærer, tidligere eller nåværende, tjener i håp om å gjøre livet bedre for andre mennesker.

Av LaRene Porter Gaunt
og Linda Dekker Lopez

Kirkens tidsskrifter

Dagens misjonærer viderefører den store arv å fylle jorden med Herrens kunnskap (se Jesaja 11:9). Fra Abraham til Paulus til Ammon til Wilford Woodruff, misjonærer i Skriftene og i Kirkens historie, alle disse er sterke rollemodeller for dagens misjonærer.

Enten vi er medlem-misjonærer, forbereder oss til heltidsmisjon, er på misjon eller vender tilbake fra misjon, kan vi fatte mot og hente inspirasjon fra disse eksemplene.

Vår misjonærarv i Bibelen og Den kostelige perle

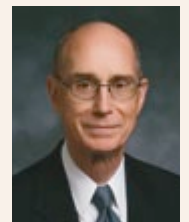
Misjonærer i Det gamle testamente, som Jonas, ble kalt til å forkynne for folket og advare dem (se Esekiel 3:17-19). Av Jonas' eksempel ser vi hvor viktig omvendelse og lydighet er. Historien om Abraham lærer oss om Det melkisedekske prestedømmes linje og myndighet.

Misjonærer i Det nye testamente, som Peter og Paulus, arbeidet for å bevare Jesu Kristi læresetninger. Likevel opplevde verden med tiden et frafall. Gud gjenga evangeliet gjennom profeten Joseph Smith. I likhet med disse misjonærene arbeider vi nå for å bevare og forkynne Jesu Kristi læresetninger.

© 2002 DANIEL A. LEWIS

Jonas på Ninives strand, av Daniel A. Lewis. Jonas omvendte seg og gikk omkring og forkynnte og bekreftet at Jehova regjerer overalt og ikke begrenser sin kjærlighet til én nasjon eller ett folk (se Jonas 1-4).

EN ADVARSELSRØST

“Fordi Herren er kjærlig, kaller han tjenere til å advare folket mot fare... Tenk på Jonas. Han flyktet først fra kallet fra Herren om å advare folket i Ninive som var blinde for faren ved synd. Han visste at ugudelige mennesker opp gjennom tidene har forkastet profeter og noen ganger drept dem. Likevel, da Jonas gikk frem med tro, velsignet Herren ham med trygghet og sørget for at han lyktes.”

President Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det første presidentskap, “La oss heve vår advarselsrøst,” *Liahona*, jan. 2009, 3.

Peter og Johannes foran Jerusalems ledende menn, av Simon Vedder. Peter og Johannes ble ført frem for rådet, og ypperstepresten sa til dem: "Vi ga dere streng befaling om at dere ikke skulle lære i dette navn. Og se, dere har fylt Jerusalem med deres lære ... Da svarte Peter og sa: En skal lyde Gud mer enn mennesker!" (Apostolenes gjerninger 5:28-29).

Apostelen Paulus, av Karel Skreta. På sine reiser og i sine brev bar Paulus et mektig vitnesbyrd om Frelseren gjennom Lille-Asia og mye av den tids kjente verden.

Melkisedek velsigner Abram [Abraham], av Walter Rane. Melkisedek velsigner Abram (se 1 Mosebok 14:18-20) og ga ham også prestedømmet (se L&P 84:14). På et annet tidspunkt viste Herren seg for Abram og sa: "Jeg har til hensikt å ... gjøre deg til en tjener for å bære frem mitt navn i et fremmed land ... og du skal være en velsignelse for din ætt etter deg, så de i sine hender skal bære denne tjenestegjering og dette prestedømme ut til alle nasjoner" (Abraham 2:6, 9).

HVORDAN UNDERVISE DE VANTRO

“Mosiahs sønner ... dro ut blant lamanittene. Da de underviste et folk hvis tradisjoner tilsynelatende ikke ville føre til åndelig vekst, bidro disse trofaste misjonærene likevel til å forårsake en stor forandring hos disse lamanittene. Vi vet at ... ‘så mange av lamanittene som trodde på deres forkynnelse og ble omvendt til Herren, falt aldri fra’ (Alma 23:6).”

Eldste James B. Martino i De sytti, “Repentance That Brings Conversion,” *Ensign*, sept. 2012, 58.

© GARY L. KAPP, KOPIERING IKKE TILLATT

Ammon foran kong Lamoni, av Gary L. Kapp. Ammon, en av Mosiahs sønner, reddet kong Lamonis småfe. Da kongen spurte Ammon om han var blitt sendt av Gud, sa Ammon at han var et menneske som var blitt kalt ved Den hellige ånd til å undervise Lamonis folk i evangeliet “så de kan komme til kunnskap om det som er rettferdig og sant” (Alma 18:34).

Vår misjonærarv i Mormons bok

Alma, Amulek, Mosiahs sønner og lamanitten Samuel er bare noen få av de store misjonæreksempelene vi finner i Mormons bok. I dem ser vi eksempler på omvendelse, tro, lydighet og mot. I likhet med dem kan vi stole på inspirasjon og åpenbaring fra Gud som vil lede oss i vår misjonærtjeneste.

Han bragte min sjel et godt budskap, av Walter Rane. En engel besøkte lamanitten Samuel og “bragte [Samuels] sjel godt budskap” angående Frelserens komme (Helaman 13:6-7). Som en del av sitt kall til å forkynne for nephittene gikk Samuel opp på Zarahemlas bymur og forkynnte dette gode budskapet for folket.

Vår misjonærarv i Lære og pakter

Etter evangeliets gjengivelse var misjonærer helt nødvendige. Misjonærer som Dan Jones, Orson Hyde og Parley P. Pratt forkynte om Mormons bok og Jesu Kristi evangelium. Noen, som profeten Josephs bror Samuel, virket i nærheten av sitt hjem. Andre reiste langt for å forkynde evangeliet på slike steder som

Thailand, Sandwich Islands (Hawaii), Danmark og England.

Disse første misjonærene tjente ofte lenge og under flere misjoner. De forlot foreldre, kjærester, hustruer, barn og barnebarn slik vi gjør. De er eksempler for oss i dag på tro, mot, lydlighet, utholdenhet og flid.

Siste-dagers-hellige forkynnere, av Arnold Friberg, basert på en original av Christen Dalsgaard. Denne scenen av en tidlig siste-dagers-hellig misjonær som underviser en dansk familie i deres hjem i landlige omgivelser, var typisk i det 19. århundres proselyttering. Misjonærer underviste også på gatehjørner og byenes forsamlingssteder.

Wilford Woodruff forbereder seg til å døpe på Benbow -gården, av Richard A. Murray. I 1840-årene førte Herren Wilford Woodruff til John Benbows gård i Herefordshire, England. "Det var en gruppe mennesker der som hadde bedt angående tingenes orden i oldtiden," skrev Wilford. "Som følge av dette døpte jeg seks hundre de første 30 dager etter at jeg kom dit... I løpet av åtte måneders arbeid i dette landet bragte jeg atten hundre inn i Kirken. Hvorfor? Fordi det var et folk som var forberedt til å motta evangeliet" ("Discourse", Deseret Weekly, 7. nov. 1896, 643).

Nylig ankomne misjonærer døper innfødte på Sandwich-øyene (Hawaii) så tidlig som i 1851. Dette fotografiet er av meget yngre dato.

KOPERING IKKE TILLATT

Bygg på vår misjonærarv

Etter at president Thomas S. Monson bekjentgjorde under generalkonferansen i oktober 2012 at unge menn og unge kvinner kan reise på misjon i yngre alder, har titusener siste-dagers-hellige myldret på misjonsmarken.

Under generalkonferansen i april 2013 tilføyde eldste Neil L. Andersen i De tolv apostlers quorum sitt vitnesbyrd om misjonærarbeid, og han oppfordret oss alle til å bli en viktig del av dette mirakel som utfolder seg ved å hjelpe til med å finne

personer som er rede til å høre evangeliet: "Like sikkert som Herren har inspirert flere misjonærer til å tjene, vekker han også sinnene og åpner hjertene til flere gode og ærlige mennesker til å motta hans misjonærer. Dere kjenner dem allerede eller vil bli kjent med dem. De er i familien deres og bor i nabolaget deres. De går forbi dere på gaten, sitter ved siden av dere på skolen og har kontakt med dere på nettet" ("Det er et mirakel", *Liahona*, mai 2013, 78). ■

Pionerarbeid på gatene, av Ken Spencer. Disse to misjonærene deler evangeliet med en mann foran en bokhandel i New Brunswick, New Jersey, USA.

DITT MISJONÆRSKILT

"Hvis dere ikke er heltidsmisjonærer med et misjonærskilt på frakken, er det nå på tide å male et på deres hjerte – malt som Paulus sa, ikke med 'blekk, men med den levende Guds Ånd'."

Eldste Neil L. Andersen i De tolv apostlers quorum, "Det er et mirakel", *Liahona*, mai 2013, 78.

GJENGITT MED TILLATELSE FRA KIRKENS HISTORISKE MUSEUM

GIENGGITT MED TILLATELSE FRA KIRKENS HISTORISKE MUSEUM

Lamanittene skal blomstre som en rose, av Joselito Jesus Acevedo Garcia. Dette bildet fanger inn misjonærarbeidets ånd blant spansktalesende. To misjonærer forbereder seg til å undervise i evangeliet mens folk driver med sine daglige gjøremål. Lima Peru tempel, som ligger blant små boliger og landets dyr, representerer Kirkens vekst.

© IR, GIENGGITT MED TILLATELSE FRA JUEI ING CHEN

Alltid misjonærer, av Juei Ing Chen. I likhet med medlemsmisjonærer overalt, søker Kirkens medlemmer i Taiwan å dele sin glede over evangeliet og Skriftene med andre. Skriftene ligger på bordet, og den høye, blå beholderen med skriftruller viser et bilde av Taipei Taiwan tempel.

GIENGGITT MED TILLATELSE FRA KIRKENS HISTORISKE MUSEUM

Siste-dagers-hellige misjonærer i Sierra Leone, av Emile Wilson. Den første misjon i Sierra Leone ble organisert i Freetown 1. juli 2007. Den 2. desember 2012 ble Freetown Kirkens stav nr. 3000.

Av eldste Eduardo Gavarret

i De sytti

FORBEREDT PÅ STRIDENS DAG

Måtte vi, ved å sette vår lit til Frelseren, hærskares Herre, være forberedt og ikke falle på slagmarken.

I 1485 satt Richard III på den engelske trone. Det var en ustabil tid, og Richard måtte forsvare sin krone mer enn én gang. Men han var en erfaren militærve-
teran, en tapper og dyktig soldat, som hadde en hær på mellom 8 000 og 10 000 menn.

Det samme året utfordret og konfronterte Henry Tudor, som strebet etter den engelske trone, Richard på et sted som slaget fikk sitt navn etter: Bosworth Field. I motsetning til Henry hadde Richard liten kamperfaring, og hans styrke besto bare av 5 000 menn. Men han hadde gode rådgivere – adelsmenn som hadde deltatt i lignende slag, også noen mot Richard. Morgenen for kampen kom, og alt tydet på at Richard ville seire.

En berømt legende oppsummerer hva som hendte 22. august 1485. Denne morgenen forberedte kong Richard og hans menn seg på å møte Henrys hær. Den som seiret, ville bli Englands regent. Like før kampen sendte Richard en stallknekt for å se om hans favoritthest var klar.

“Sko ham raskt,” ga stallknekten smeden ordre om.
“Kongen ønsker å ri foran sine tropper.”

Smeden svarte at han måtte vente. “Jeg har skodd hele hæren til kongen de siste dagene,” sa han, ”og nå må jeg ha mer jern.”

Den utålmodige stallknekten sa at han ikke kunne vente. “Kongens fiender rykker frem i dette øyeblikk, og vi må møte dem på slagmarken,” sa han. “Bruk det du har.”

Som beordret gjorde smeden det beste han kunne og laget fire hestesko av en jernbarre. Etter at han hadde hamret ut skoene, naglet han tre av dem på hesten. Men da han prøvde å feste den fjerde skoen, innså han at han ikke hadde nok nagler.

“Jeg trenger en eller to nagler til, og det vil ta noe tid å banke dem ut,” fortalte han stallknekten.

Men stallknekten kunne ikke vente lenger. “Jeg hører trompetene nå,” sa han. “Kan du ikke bare bruke det du har?”

Smeden svarte at han ville gjøre så godt han kunne, men han kunne ikke garantere at den fjerde hesteskoen ville holde.

“Bare slå den på,” beordret stallknekten. “Og skynd deg, ellers blir kong Richard harm på oss begge.”

Kampen begynte. For å samle sine menn red Richard oppover og nedover slagmarken og oppfordret dem innstendig: ”Press fremover! Press fremover!”

Men idet Richard så utover slagmarken, så han at noen av hans menn ble liggende etter. Han fryktet at hans andre soldater også ville begynne å trekke seg tilbake, og galopperte mot den brutte linjen for å drive dem videre. Men før Richard kunne nå dem, snublet hesten og falt, og kongen ble kastet i bakken. Som smeden fryktet, hadde en av hestens sko fløyet av under kongens desperate galopp.

Richard kom seg opp fra bakken idet hesten reiste seg og galopperte bort. Idet Henrys hær rykket frem, viftet Richard med sverdet sitt høyt i luften og ropte: ”En hest! En hest! Mitt rike for en hest!”

Men det var for sent. Innen da flyktet Richards menn i frykt for Henrys hær som rykket frem, og slaget var tapt. Siden da har folk benyttet ordtaket:

HUSK DE SMÅ TING

“Vær lydige mot de profetiske læresetninger Kristus ønsker at dere skal følge. Rasjonaliser

ikke bort fremtidig lykke ved å ta snarveier i stedet for å anvende gode evangelieprinsipper. Husk: små ting fører til store ting. Tilsynelatende ubetydelige feiltrinn eller forsømmelser kan føre til store problemer. Men enda viktigere er det at enkle, konsekvente, gode vaner fører til et liv fullt av rike velsignelser.”

Eldste Richard G. Scott i De tolv apostlers quorum, “For fred i hjemmet”, *Liahona*, mai 2013, 29.

*I mangel av en nagle ble en sko tapt,
i mangel av en sko ble en hest tapt,
i mangel av en hest ble et slag tapt,
i mangel av et slag ble et rike tapt,
og alt i mangel av en hestekonagle.¹*

Fastslå våre prinsipper

Når jeg tenker på denne beretningen, reflekterer jeg over hvordan noe så enkelt som en dårlig festet hestekonagle førte til en slik vending i begivenhetene. Vi kan sammenligne den manglende nagle med evangeliets prinsipper. Mangel på evangeliets prinsipper og de tilhørende normer og anvendelser kan gjøre oss hjelpeløse i kampen mot fristelse og ondskap.

Hva unnlater vi å praktisere i vårt liv og i vår familie? Forsømmer vi personlig bønn og familiebønn? Flittig studium av Skriftene? Regelmessig familiens hjemmeaften. Å betale full tiende? Å tjene våre brødre og søstre? Helligholdelse av sabbatsdagen? Tempelarbeid? Nestekjærighet?

Hver enkelt av oss kan se inn i seg selv og finne ut hva vi kanskje mangler – hvilket prinsipp eller hvilken praktisering vi trenger å *etterleve* mer konsekvent i vårt liv og i vår

familie. Når vi så har identifisert dette prinsipp eller denne praktisering *må vi feste naglen godt* – for å etterleve dette prinsippet mer fullt ut og bedre forberede oss og vår familie til å stå frem for det som er rett.

I Lære og pakter gir Herren følgende råd: “Ta frelsens hjelm og min Ånds sverd, min Ånd vil jeg utgyte over dere, og mitt ord som jeg vil åpenbare til dere ... og stå trofaste inntil jeg kommer” (27:18).

Frelseren har lovet sine trofaste tjenere: “Deres arm skal være min arm, og jeg vil være deres skjold og deres vern, og jeg vil binde omkring deres lender, og de skal kjempe iherdig for meg, ... og ved min vredes ild vil jeg bevare dem” (L&p 35:14).

Måtte vi minnes at selv om “hesten blir gjort ferdig til stridens dag,” som det står i Salomos ordspråk, “hører seieren Herren til” (se 21:31). Måtte vi følge Moronis oppfordring om å komme “til Kristus og bli fullkommengjort i ham” (Moroni 10:32). Og måtte vi ved å stole på Frelseren, hærskares Herre, være forberedt og ikke falle på slagmarken i kamp mot det onde. ■

NOTE

1. Se “For Want of a Horseshoe Nail”, i William J. Bennett, red., *The Book of Virtues: A Treasury of Great Moral Stories* (1993), 198-200.

Vi fremskynder ARBEIDET MED Å FRELSE SJELER

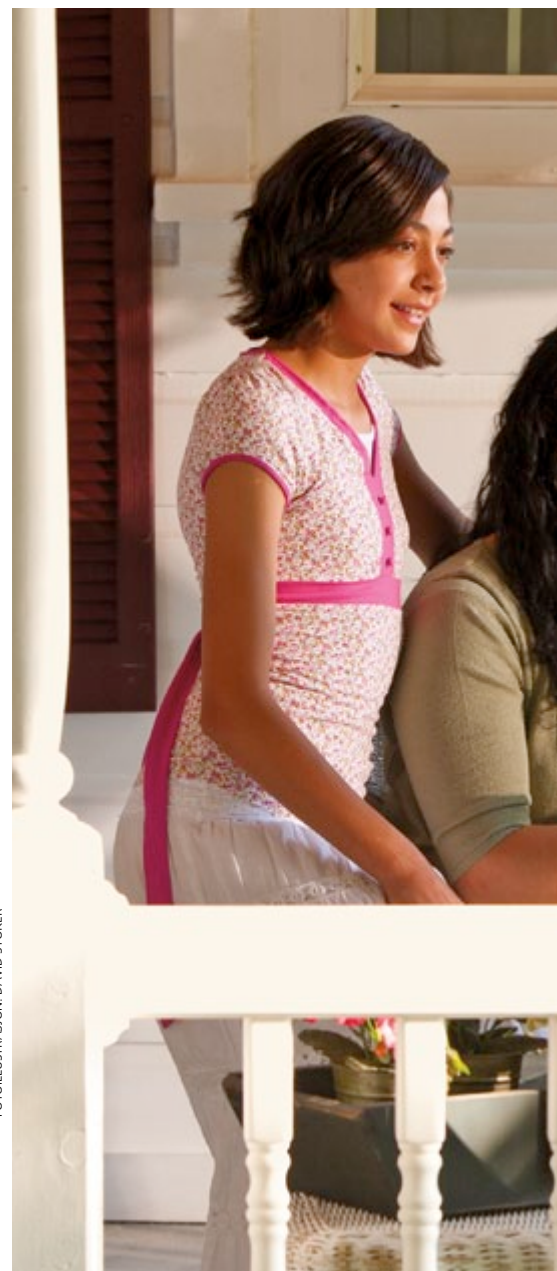
Når vi inviterer, viser kjærlighet og yter tjeneste for andre, blir vi sanne Jesu Kristi disipler og bidrar til å fremskynde arbeidet med å frelse sjeler.

Selv om vi er begeistret over at heltidsmisjonærer arbeider på nettet og gir omvisning i møtehus, er disse endringene bare en liten del av det store bildet i arbeidet med å frelse sjeler. Langt viktigere er det hvordan vi som medlemmer passer inn i det større bildet for å fremskynde arbeidet med å frelse sjeler. Vi blir ikke bedt om å engasjere oss i et nytt program. Vi blir ganske enkelt oppfordret til å være sanne Jesu Kristi disipler. Vår rolle er å fordype oss i å vise kjærlighet og yte tjeneste for menneskene rundt oss – trøste en kollega som trenger det, invitere våre venner til en dåp, hjelpe en eldre nabo med hagearbeidet hans, invitere et mindre aktivt medlem hjem til et måltid eller hjelpe en nabo med hennes slektshistorie. Dette er naturlige, gledesfylte måter å invitere mindre aktive medlemmer og dem som ikke deler vår tro, inn i vårt liv og dermed inn i evangeliets lys. Å dele med dem de morsomme stundene og de hellige stundene i vårt liv, kan faktisk være den mest effektive måten vi kan “arbeide i [Jesu Kristi] vingård med å frelse menneskenes sjeler” (L&p 138:56).

Hva er arbeidet med å frelse sjeler?

Arbeidet med å frelse sjeler er vår himmelske Faders arbeid for “å tilveiebringe mennesket udødelighet og evig liv” (Moses 1:39). Dette viktige arbeidet omfatter medlemsmisjonær-arbeidet, arbeidet med å holde på nye medlemmer, reaktivering av mindre aktive medlemmer, tempelarbeid og slektshistorie, og undervisning i evangeliet.¹ Altfor ofte tror vi at disse sidene ved evangeliet er ubeslektede. Men i *Arbeidet med å frelse sjeler: Verdensomspennende lederopp-læring* 23. juni 2013, sa eldste Russell M. Nelson i De tolv apostlers quorum at “arbeidet er udelelig. Dette arbeidet er ikke adskilt. Alt er en del av arbeidet med å frelse sjeler.”²

Ordene “La oss fremskynde arbeidet med å frelse sjeler” – navnet på sendin-gens tilhørende nettsted (hasteningthework.lds.org) – viser til Herrens løfte: “Se, jeg vil fremskynde mitt verk i dets tid” (L&p 88:73).

FOTOILLUSTRASJON: DAVID STOKER

Viktige prestedømsordinanser – dåp, bekreftelse, ordinasjon til prestedømmet for menn, og tempelordinanser – står som milepæler langs vår vei tilbake til vår himmelske Fader. Når vi deltar i arbeidet med å frelse sjeler, følger og inspirerer vi andre til å følge denne pakten.

Medlemmer og misjonærer samarbeider under prestedømsnøkler

Tiden har kommet til å fornye vårt fokus på det grunnleggende prinsippet om at medlemskap i Herrens kirke

innebærer å være kalt til å engasjere seg fullstendig i hans frelsesverk. Stavspresidenter og biskoper har prestedømsnøklerne til misjonærarbeidet i sine enheter av Kirken³, og hjelper medlemmene å gjøre det Kristi sanne disipler gjør – dele evangeliets lys med andre. Misjonspresidenter har prestedømsnøkler som gjør dem i stand til å lede arbeidet til misjonærene de leder.⁴ Heltidsmisjonærer er opplært til å undervise dem som har blitt forberedt til å motta evangeliet. De hjelper medlemmene med medlemmenes misjonærarbeid, ikke omvendt. Heltidsmisjonærer og

medlemsmisjonærer er dermed partnere i å bringe evangeliet inn i deres liv som Herren har forberedt til å motta det.

Under sendingen sa president Thomas S. Monson: “Nå er tiden inne for medlemmer og misjonærer til å komme sammen, til å samarbeide, til å arbeide i Herrens vingård for å bringe sjeler til ham. Han har utarbeidet hjelpemidler for oss for å dele evangeliet med andre på en rekke måter, og han vil hjelpe oss i vårt arbeid hvis vi vil handle i tro for å utføre hans arbeid.”⁵

Eldste Neil L. Andersen i De tolv apostlers quorum talte om viktigheten av kjærlighet. Han sa: “Vi samarbeider i tro og fellesskap – tro på at Herren vil lede våre skritt, og fellesskap med hverandre og misjonærene, alltid motivert av vår kjærlighet til [Jesus Kristus], vår kjærlighet til hverandre og vår kjærlighet til dem vi tjener.”⁶

Menighetsråd leder an, menighetens misjonsledere koordinerer

Under biskopens ledelse arbeider menighetsrådet for å lette, støtte og koordinere medlemmenes innsats ved å planlegge og lede arbeidet med å frelse sjeler i menigheten.⁷

Som medlem av menighetsrådet, koordinerer menighetens misjonsleder “menighetens innsats for å finne, undervise og døpe undersøkere. Han koordinerer dette arbeidet med heltidsmisjonærenes arbeid.”⁸

Til menighetenes misjonsledere sa eldste Nelson: “Hjelp [misjonærene] å fylle sine avtalebøker med meningsfylte muligheter og avtaler, slik at de ikke vil ha tid til å banke på dører for å prøve å finne mennesker å undervise... [Dere] er bindeleddet mellom misjonærene, menighetsrådet og menighetens medlemmer.”⁹

Det sanne mål på suksess

Som siste-dagers-hellige er vi velsignet med å leve i denne tid da Herren fremskynder sitt verk. Fordi Gud har en hensikt med å plassere oss på jorden i denne tid, har vi evne til å gjøre mer enn vi tror vi kan. Så lenge vi strekker oss ut i godhet og kjærlighet til dem som trenger vårt vennskap og vår hjelp, vil vi ikke mislykkes. Fremgang i misjonærarbeidet kommer ved å følge den inspirasjon som strømmer til vårt sinn og hjerte, og ganske enkelt invitere andre inn i vårt evangeliesentrerte liv. Invitasjonen er målet på suksess, ikke om folk blir døpt eller blir aktive i Kirken. Eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum sa dette om den store hær av misjonærer som nå kommer ut på misjonsmarken: "Tiden har kommet til å si: 'Her kommer de.' Vi må alle legge til rette for og bruke denne himmel-sendte ressursen på en mest mulig produktiv måte."¹⁰

Det er på tide at vi alle får en klarere forståelse av vår rolle i å fremskynde arbeidet med å frelse sjeler. Hvis vi gjør medlemsmisjonær-arbeid, arbeidet med å holde på nye medlemmer, aktivisering av mindre aktive medlemmer, tempelarbeid og slektshistorie, og undervisning i evangeliet til en naturlig del av vårt liv, vil vi oppleve stor glede og bli rustet med de åndelige gaver vi trenger for å styrke Kirken i det 21. århundre. ■

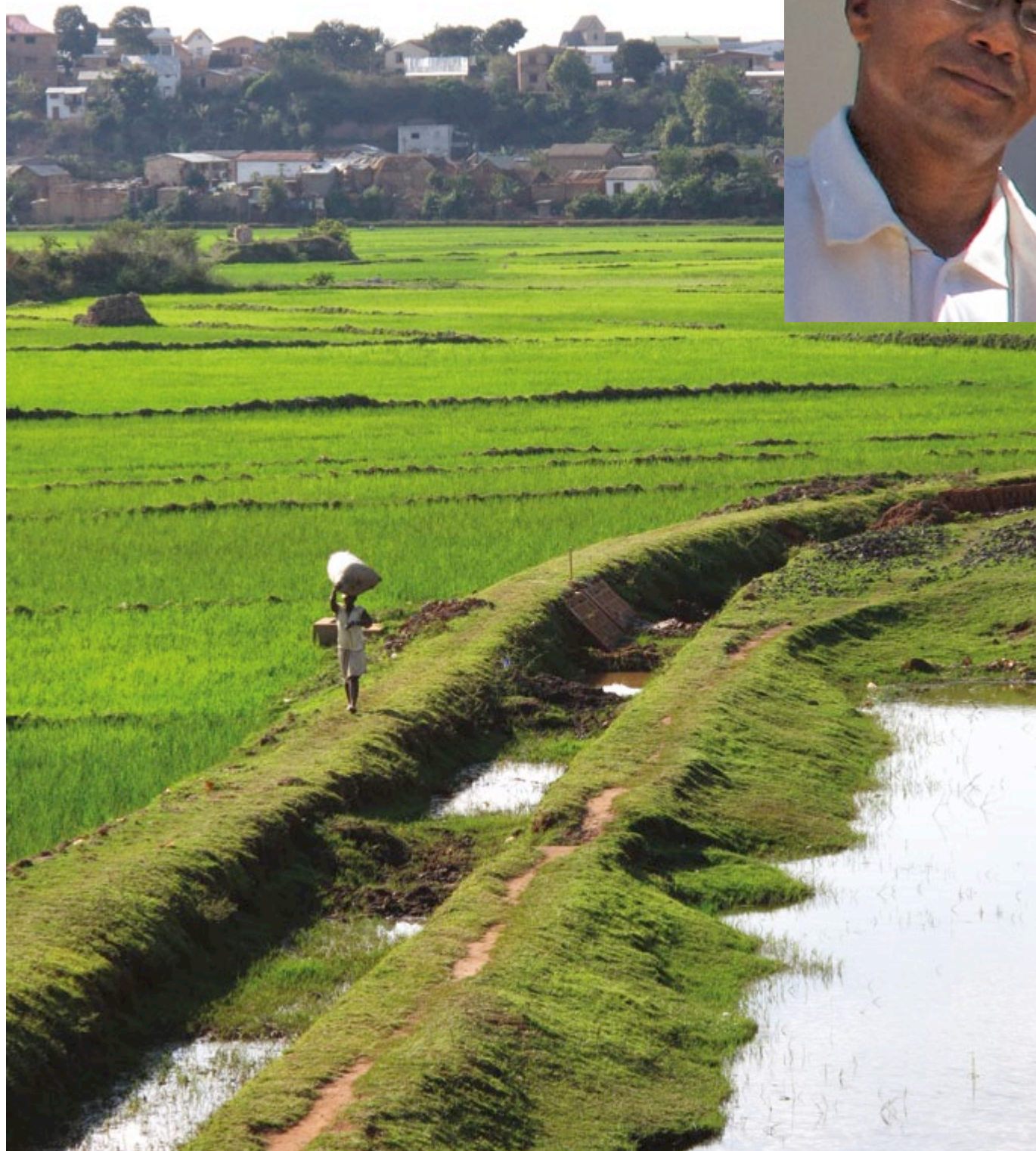
NOTER

1. Se *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* (2010), kapittel 5.
2. Russell M. Nelson, *Arbeidet med å frelse sjeler: Verdensomspennende lederopplæring*, 23. juni 2013, hasteningthework.lds.org.
3. Se *Håndbok 2*, 5.1.6; 5.1.9.
4. Se *Håndbok 2*, 5.1.6.
5. Thomas S. Monson, *Arbeidet med å frelse sjeler*, hasteningthework.lds.org.
6. Neil L. Andersen, *Arbeidet med å frelse sjeler*, hasteningthework.lds.org.
7. Se *Håndbok 2*, 5.1.2.
8. *Håndbok 2*, 5.1.3.
9. Russell M. Nelson, *Arbeidet med å frelse sjeler*, hasteningthework.lds.org.
10. Jeffrey R. Holland, *Arbeidet med å frelse sjeler*, hasteningthework.lds.org.

Du finner video av *Arbeidet med å frelse sjeler: Verdensomspennende lederopplæring* på 26 språk på hasteningthework.lds.org. Du kan også finne sendingen arkivert på 59 språk på lds.org/broadcasts. *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* finnes på 29 språk på lds.org/manual/handbook.

*Å plukke opp
misjonærene
i en drosje var
starten på Roger
Randrianarisons
vei til å bli en
disippel.*

Å BLI ET fredens menneske

*Templet, misjoner og tjeneste
hjalp Roger og hans familie
å utvikle seg til å bli en evig
familie.*

Av Matthew D. Flitton

Kirkens tidsskrifter

Roger Randrianarison visste at det var noe som manglet i familiens liv. “Jeg ba Gud hjelpe meg å finne noe som kunne lede min familie,” sa han. “Jeg ønsket å lede min familie i noe godt, noe som ville føre til den riktige veien.”

Han var opptatt av hvordan han skulle oppdra sine tre barn – sønnene, Randriandry og Sedinirina, og datteren, Nirina. Han var lei for at hans korte lunte hadde ført til vanskeligheter i familien. Han ønsket å være en snillere far.

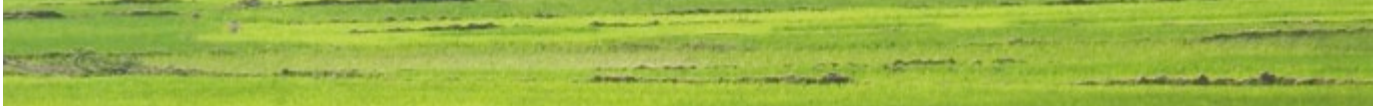
“Jeg kom til at det var jeg som måtte forandre meg, for jeg så hvem jeg hadde blitt,” sa han.

Roger hadde tapt byggefirmaet sitt noen år tidligere og arbeidet som drosjesjåfør i Antananarivo på Madagaskar. En dag plukket han opp to misjonærsøstre.

“Straks de satte seg i bilen, spurte de hva jeg het og om jeg hadde egen familie,” sa han. “De spurte om jeg visste hvem Gud var og om jeg ba til ham.”

Misjonærene sang sanger sammen med Roger under kjøreturen og inviterte ham til kirken. Han prøvde å gå dit noen ganger, men det passet aldri med timeplanen hans, og han mistet kontakten med misjonærene.

Ca. fem måneder senere arbeidet Roger hjemme en dag da han hørte to misjonærer snakke med noen utenfor gjerdet hans. Roger visste at de ville komme for å snakke med ham. Han følte at han skulle svare ja på alle spørsmålene de kom til å stille ham.

Å studere evangeliet som familie bidro til at familien Randrianarison fikk et nærmere forhold til hverandre.

Etter at misjonærene hadde presentert seg, spurte de ham om han hadde hørt om Gud. Ja. Ønsket han å be til Gud? Ja. Ønsket han å snakke med misjonærene? Ja. Når da? Nå. Misjonærene sa de ville komme tilbake om 20 minutter. Da de kom tilbake, hadde de med seg et medlem som bodde i nærheten.

Misjonærene underviste Roger i hans hjem mange ganger i løpet av en måned. På grunn av det de hadde hørt om Kirken, ønsket ikke resten av familien å studere sammen med misjonærene. Da Roger hadde lært om evangeliet i en måned, gikk han til kirken sammen med misjonærene. Den vennlige mottakelsen han fikk gjorde inntrykk på ham. "Medlemmene tok imot meg som om de allerede hadde kjent meg i svært lang tid," sa han.

Roger dro hjem fra kirken og fortalte familien at han skulle bli døpt om en måned, og at de kunne velge om de ville slutte seg til Kirken eller ikke. De ba ham vente slik at de kunne slutte seg til ham. De begynte å gå i kirken og ble også hyggelig overrasket.

Den første gangen Rogers eldste sønn, Randrianandry, var tilstede på Kirkens møter, gjorde et varig inntrykk på ham. "Den første gangen jeg kom til kirken, ble jeg så overrasket fordi folk var så ydmyke," sa han. "For det første var

de pent kledd for kirken. Etterpå forsto jeg at de virkelig var der i en bestemt hensikt, ikke bare for å vise seg for andre."

Familien Randrianarison ble døpt som familie 20. februar 2003. På den tiden var Nirina 8, Sedinirina var 17, og Randrianandry var 19. Familien sluttet å arbeide på søndager og prioriterte å etterleve evangeliet.

Endringer

"Etter at jeg ble døpt, så jeg en mengde endringer i hjemme vårt," sa Arelina, Rogers kone. "Det ble et åndelig hjem, og vi mottok mange velsignelser, både timelige og åndelige, ved å etterleve evangeliet."

Fra et timelig perspektiv gir Roger vår himmelske Fader æren for å ha hjulpet ham å bygge opp igjen firmaet sitt. Etter at han i to år hadde kjørt drosje og gjort det han kunne for å forsørge familien, begynte han å få byggekontrakter. "Jeg tror at Gud alltid velsigner meg når jeg bestemmer meg for å følge ham," sa han.

Men sønnene sier at den største forandring de har sett er i farens temperament. Nå beskriver de ham som et forbilde på ydmykhet og vennlighet. Roger sier at evangeliet overbeviste ham om at han måtte forandre seg. Etter at han

begynte å studere det, har Roger prøvd å fylle livet med det som er godt.

“Takket være evangeliets læresetninger farer jeg aldri opp i sinne,” sier han. “Noen ganger blir jeg provosert, men evangeliet er i mitt hjerte, i mitt hode og i min ånd. Det hjelper meg å forholde meg rolig.”

Når det oppstår uoverensstemmelser, er Roger den som roer familiemedlemmene og minner dem om å oppføre seg slik Frelseren ville gjøre.

“Min far ble ydmyk og tar seg nå av familien med kjærlighet,” sier Sedinirina. “Når jeg ser forandringen i ham, er jeg så takknemlig for min himmelske Fader, for evangeliet og for å være medlem av Kirken.”

En evig familie

Ved hjelp av det generelle hjelpefondet for tempelbesøkende reiste Roger og Arelina i 2006 til Johannesburg, Syd-Afrika, for å bli beseget i templet.

Fra 2009 til 2011 var Sedinirina og Randrianandry på misjon i Syd-Afrika – Sedinirina i Cape Town og Randrianandry i Johannesburg. Noe av deres motivasjon til å tjene var å hjelpe andre familier å forandre seg, slik deres familie hadde.

“Et mirakel som dette kan finne sted, og det fant sted fordi misjonærer kom til vårt hjem,” sier Randrianandry. “Derfor ønsket jeg å gjøre det samme for en familie et eller annet sted.”

Denne avgjørelsen førte til enda en velsignelse for familien Randrianarison. I en periode på ni dager skulle både Sedinirina og Randrianandry være på opplæringscenteret for misjonærer i Johannesburg. Roger bestemte seg for å fly til Syd-Afrika sammen med Arelina og datteren Nirina, slik at hele familien kunne bli beseget i templet. Nirina, som var 14 år på

den tiden, sier at det er vanskelig å beskrive opplevelsen og det hun følte.

“Det styrket min tro og hjalp meg å føle meg nærmere Gud,” sier hun.

I dag arbeider familiemedlemmene for å bygge opp og styrke menneskene rundt dem. Roger er biskop i sin menighet. Arelina arbeider i Primær med programmet Tro på Gud. Sedinirina er assisterende stavssekretær. Randrianandry er assisterende menighetssekretær. Nirina er menighetens musikkleder.

Evangeliets svar på bønner i familien Randrianarisons hjem. Det har helbredet gamle sår, bragt dem nærmere hverandre og gitt dem anledning til å være sammen for evig. Det har lært Roger å vise kjærlighet. “Familieliv,” sier han, “er et liv fullt av kjærlighet.” ■

Å reise til Syd-Afrika for å bli beseget i Johannesburg tempel styrket familien Randrianarison.

KIRKENS HJELPEFOND FOR TEMPELBESØKENDE

“Det er fremdeles områder av verden hvor templene er så langt unna våre medlemmer at de ikke har råd til å reise dit. Dermed er de forhindret i å ta del i templets hellige og evige velsignelser. For å hjelpe med dette har vi noe som kalles Kirkens generelle hjelpefond for tempelbesøkende. Dette fondet kan dekke et engangsbesøk til templet for dem som ellers ikke ville vært i stand til å komme til templet, men som lengter fortvilet etter denne muligheten. Alle som ønsker å bidra til dette fondet, kan ganske enkelt angi denne informasjonen på den vanlige bidragsseddelen som gis til biskopen.”

President Thomas S. Monson,
“Så møtes vi igjen,” *Liahona*,
nov. 2011, 5.

VILLE MATTHEW KOMME TILBAKE?

Vi hadde en sterk gruppe unge menn i menigheten vår, men vår sønn Matthew ble tiltrukket av en som ikke var medlem, og som delte hans interesse for biler og alt mekanisk. Denne unge mannen kom dessverre fra en familie som ikke verdsatte religion. Hans foreldre tillot at det ble drukket og røkt i deres hjem, og de trodde ikke det var viktig å være moralsk ren.

Matthew hadde gjort seg fortjent til øverste utmerkelse i speiderprogrammet, men han deltok ikke på møtene der prisene ble utdelt, for han hadde sluttet å etterleve speidernormene. Jeg samlet alle hans speiderdiplomer og laget en utstillingskasse. Deretter satte jeg den bort og håpet at den en dag ville bli verdifull for ham. Da Matthew var 16, røkte og drakk han og brukte narkotika. Han sluttet på skolen og flyttet inn sammen med kjæresten sin.

Et par år så vi ham sjelden.

Vi var knust. Vi visste ikke om han noen gang ville komme tilbake til sin familie og tro, men vi besluttet å følge Almas eksempel med hensyn til hvordan han taklet sin oppsetsige sønn. Alma fortsatte å elske sin sønn og ba i tro om at han "måtte bringes til kunnskap om sannheten" (Mosiah 27:14).

Vi ba stadig om at Herren ville gripe inn i Matthews liv, og vi benyttet enhver anledning til å uttrykke i ord og handling hvor glad vi var i ham. Når han kom hjem, sa vi ingenting som han kunne tolke som kritikk eller fordømmelse. Vi ga ganske enkelt uttrykk for at vi var glad for å se ham.

En dag kom Matthew hjem og sa at han ønsket å snakke med oss. Han sa at han på en fest hadde møtt en pike som hadde noen spørsmål angående Kirken. Før han kunne fortelle henne at han ikke lenger hadde svarene,

begynte ordene å strømme ut av munnen hans. Han oppdaget at han besvarte hennes spørsmål like fort som hun stilte dem. Matthew sa at han ikke husket at han hadde lært det han sa, men han visste at ordene hans var sanne. Han undret på hvorfor han levde slik han gjorde når han fremdeles trodde på evangeliet.

Etter tre dagers selvransakelse besluttet han å forlate det livet han hadde levd. Han var kommet hjem for å be om hjelp til å begynne på nytt.

Matthew ringte en fetter i en annen delstat som hadde overvunnet lignende vanskeligheter, og spurte om han kunne oppholde seg hos ham. Fetteren gikk med på det, og Matthew begynte å gå på Kirkens møter sammen med ham, og han snakket med biskopen for å få hjelp med omvendelsesprosessen. Han følte kjærlighet og støtte, og ble aktiv i Kirken.

Med tiden traff han en søt, rettskaffen ung kvinne. De ble forelsket og ble gift i templet.

Da deres første barn ble født, besøkte jeg dem og tok med utstillingskassen jeg hadde laget med hans speiderdiplomer. Han ble henrykt og hengte den stolt på et godt synlig sted i sitt hjem.

Det var ingen engel som viste seg for vår sønn, slik som for Alma den yngre. Men det at Matthew vendte tilbake til sannheten var et like stort mirakel. ■

Navn ønskes ikke oppgitt

Jeg samlet alle Matthews speiderdiplomer og laget en utstillingskasse. Deretter satte jeg den bort og håpet at den en dag ville være verdifull for ham.

JEG VAR HJEMME

Som en del av et tjenesteprojekt reiste jeg til Rwanda sammen med noen andre leger for å hjelpe til med medisinske behov. Etter to uker, da det nærmet seg slutten av oppholdet, begynte jeg å lengte hjem. Jeg savnet familien min, den behagelige sengen min og hjemmet mitt.

Den siste søndagen min i Afrika klarte jeg å koordinere timeplanen min slik at jeg kunne være i kirken. Kirken var ennå ikke formelt anerkjent i Rwanda, men jeg klarte å finne møtetid og veianvisning på Kirkens nettsted.

Og for en veianvisning: "Gå nedover den brosteinsbelagte gaten rett overfor rådhuset. Se etter en åpen port. Gå så ned trinnene."

Da jeg fulgte disse anvisningene, begynte jeg å høre et svakt refreng i en kjent salme. Jeg gikk ned trappe-trinnene, og ordene i "Så sikker en grunnvoll" (*Salmer*, nr. 42) nådde ørene mine. Trinnene endte ved en liten bygning der dusinvis av smilende mennesker var samlet rundt inngangen. Selv om jeg var en fremmed for forsamlingen, følte jeg straks tilhørighet. Dusinvis av brødre og

søstre fra Rwanda kom bort til meg for å håndhilse, og idet de gjorde dette, forsvant den tyngende børen av ensomhet fra ryggen min – Jeg var hjemme!

Da jeg gikk inn i bygningen, var jeg tilstede ved de typiske tre timene med møter som ikke var forskjellig fra slik det var i min menighet i California. Bærere av Det aronske

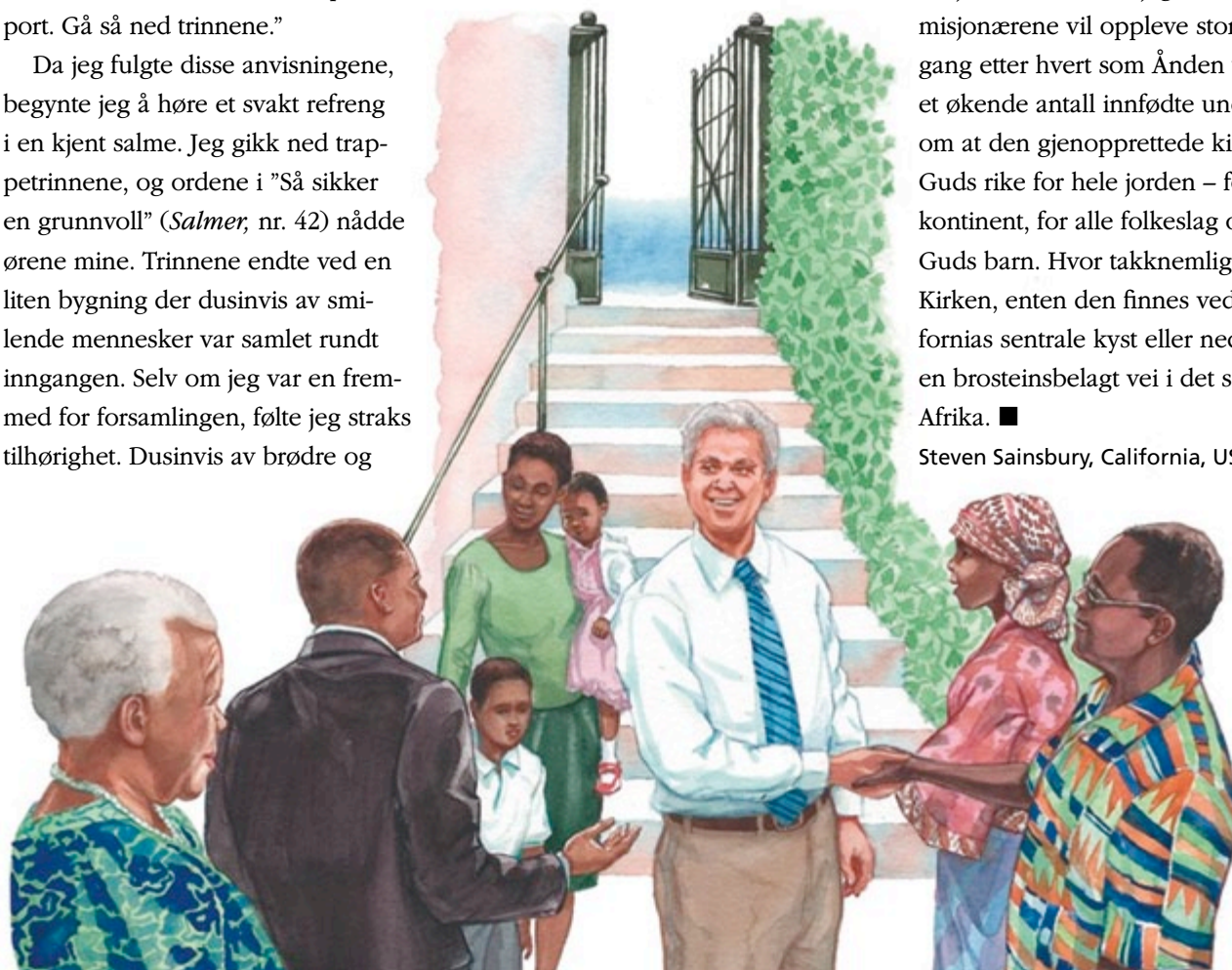
Selv om jeg var en fremmed for forsamlingen, følte jeg straks tilhørighet. Dusinvis av brødre og søstre fra Rwanda kom bort til meg for å håndhilse på meg.

prestedomme delte ut nadverden, talene dreide seg om Frelseren, og til og med Søndagsskole-leksjonen var den samme som i min menighet hjemme den uken.

Det aller viktigste var at Herrens ånd var rikelig tilstede. Det var tydelig at Herren smilte fornøyd til disse gode menneskene som prøvde å gjøre sitt beste for å tjene ham. Jeg fikk vite at det foregående år hadde bare en håndfull fra Rwanda vært tilstede på møtene her. Likevel talte jeg over 100 tilstedeværende, hvorav halvparten var smilende barn.

Nå som Rwanda har blitt åpnet for misjonærarbeid, ser jeg for meg at misjonærene vil oppleve stor fremgang etter hvert som Ånden vitner for et økende antall innfødte undersøkere om at den gjenopprettede kirke er Guds rike for hele jorden – for hvert kontinent, for alle folkeslag og for alle Guds barn. Hvor takknemlig jeg er for Kirken, enten den finnes ved Californias sentrale kyst eller nede ved en brosteinsbelagt vei i det sentrale Afrika. ■

Steven Sainsbury, California, USA

HVA BRAGTE DEG TIL REXBURG?

Etter at min mann og jeg i mange tiår hadde bodd på et sted der Kirkens medlemmer er en minoritet, flyttet vi til et nabolag i Rexburg i Idaho, USA, der det bare bodde to familier som ikke var medlemmer. Vi var så heldige å bo ved siden av én av dem.

Familiefaren klippet plenen da vi for første gang kom kjørende inn i oppkjørselen vår. Min mann og jeg gikk over plenen vår for å hilse på ham. Da jeg strakte frem hånden, spurte jeg: "Hva bragte din familie til Rexburg?"

Han svarte: "Jobben min – og vi søkte spesielt etter en by som trengte å bli presentert for Kristus."

Jeg følte det som en bøtte kaldt vann var blitt helt over ansiktet mitt,

men jeg smilte. I det øyeblikket bestemte jeg meg for at uansett hva vår nye nabo sa eller gjorde, skulle vi bli de *beste* naboer familien noen gang hadde hatt. I all vår omgang med dem ville vi prøve å reagere på en vennlig, kjærlig og fornuftig måte, slik Frelseren ville gjøre.

I de neste åtte årene hadde våre familier mange felles aktiviteter. Moren ble invitert til aktiviteter i Hjelpeforeningen, og hun deltok. Hun inviterte meg og mange av våre siste-dagers-hellige naboer til en utflukt for kristne kvinner i regi av hennes kirke. Min mann og jeg ble invitert til deres barns danse- og pianoopptredener. Deres familie ble inkludert i nabolagets selskaper, både utendørs og innendørs. Og vi ble oppringt av

deres eldste barn når de trengte å bli kjørt hjem fra arbeidet og ikke fikk tak i foreldrene.

Foreldrene var bekymret for at barna skulle begynne å like siste-dagers-hellige for godt, så de lot ikke sønnene bli med i vår menighets speiderprogram. Men vårt hjem ble betraktet som et trygt sted, hvor de lot sine barn leke når våre barnebarn kom på besøk.

Hver gang naboene prøvde å hjelpe oss å se "feilene i vår tro", minnet vi dem på at vi hadde den største respekt for deres tro og den måten de levde og oppdro sine barn på. Så tilføyde vi at vi forventet den samme respekt for vår tro, som også dreide seg om Frelserens læresetninger.

Da moren prøvde å gjøre våre forskjeller til en dyp kløft som ikke lot seg krysse, ved å hevde at de siste-dagers-hellige tror på en "annerledes Jesus", minnet jeg henne om at vi begge tror han er Guds guddommelige og elskede Sønn. Til slutt nøt hun og jeg godt av et varmt og kjærlig vennskap.

Familien flyttet uten å slutte seg til Kirken. Men hvis de kan si: "Vi bodde blant mormoner. De er gode og respektfulle mennesker med oppriktig hjerte," føler vi at vi har lykket med å være gode naboer og hjelpe dem å bli mer åpne og ærlige i sin vurdering av siste-dagers-hellige. ■

Sandra Rush, Idaho, USA

Jeg bestemte meg for at uansett hva vår nye nabo sa eller gjorde, skulle vi bli de beste naboer familien noen gang hadde hatt.

EN ESKE MED BILDER

For en del år siden, da min mann og jeg kvittet oss med en ladning ved den lokale søppelplassen, la jeg merke til at en av kvinnene som arbeidet der, løftet opp en eske for å legge den i forbrenningsovn. Plutselig revnet esken, og noen fotografier falt ut.

Mens jeg så på, fikk jeg en sterk følelse av at jeg skulle gå bort og få tak i den esken med bilder. Jeg hoppet ut av bilen for å hjelpe til med å plukke opp bildene. Både kvinnen og jeg mente at fotografiene var blitt kastet ved en feiltakelse, og jeg overtalte henne til å la meg ta med bildene for å prøve å finne noen som gjerne ville ha dem.

Da jeg tittet gjennom hundrevis av fotografier i esken, fant jeg en konvolutt som var adressert til en i Warburg, Alberta, Canada. I løpet av de neste årene skrev jeg noen brev til personer med det samme etternavnet, men jeg fikk aldri noe svar.

Etter at min familie fikk tilgang til Internett, oppdaget jeg at det var en historisk forening i Warburg. Jeg spurte om noen som arbeidet der, kjente til navnene jeg hadde funnet på baksiden av bildene.

En måned senere fikk telefon fra en mann som var blitt kontaktet av den historiske foreningen. Han sa at hans søster bodde i nærheten av oss, og han spurte om hun kunne få se bildene. Naturligvis svarte vi ja.

Neste dag kom Floyd og Beth

Hawthorn, som begge var siste-dagers-hellige, for å se på bildene. Da jeg åpnet esken, sa bror Hawthorn: "Se, der er han" og pekte på det øverste bildet. Det var et bilde av søster Hawthorns bestefar.

Etter hvert som de plukket opp bilde etter bilde, fortalte bror og søster Hawthorn oss historier om personene på hvert bilde. Ekteparet Hawthorns tvilte på at de var i slekt med den som

hadde kastet bildene, og de ante ikke hvorfor fotografiene hadde endt opp på den søppelfyllingen.

Jeg føler sterkt at min himmelske Fader hjalp meg å returnere fotografiene til familien Hawthorn. Jeg vitner om at slektshistorisk arbeid er noe av det viktigste som kan utføres. Hvis vi er villige til å gjøre arbeidet, vil Herren hjelpe oss. ■

Cindy Heggie, Alberta, Canada

Plutselig revnet esken, og noen fotografier falt ut. Mens jeg så på, fikk jeg en sterk følelse av at jeg skulle gå bort og få tak i den esken med bilder.

Hvordan kan jeg være en **VELLYKKET** misjonær?

Uansett hvor hardt min ledsager og jeg arbeidet, forkastet alle budskapet vårt. Hva kunne vi gjøre for å lykkes som misjonærer?

Av Lauren Bangerter Wilde

Jeg hadde vært på misjon i litt over et år da jeg opplevde en spesielt vanskelig tid. Vi var midt i en trist, grå årstid – hadde nettopp blitt ferdige med en kald vinter og var i overgangen til vår. Og uansett hvor hardt min ledsager og jeg arbeidet, forkastet alle vi snakket med straks vårt budskap. Når vi møtte andre misjonærer, hørte vi at deres arbeid gikk bra. Jeg kunne ikke finne noen grunn til at vi skulle mislykkes. Jeg hadde vært på misjon lenge nok til å tale språket bra, min ledsager og jeg var gode venner, vi hadde etablert tillit hos medlemmene, og vi prøvde å følge Ånden og rette oss strengt etter misjonsreglene.

Men uansett hva vi gjorde, ble vi avvist overalt. Etter uke etter uke med dette ga jeg etter for min negative holdning. Under en planleggingsseksjon utbrøt jeg til slutt: “Hva er vitsen? Det er ingen som vil lytte til oss likevel.” Min ledsager, som hadde et bedre perspektiv enn jeg hadde, sa ganske

enkelt: “Vi setter mål for å vise vår tro. Vi følger opp målene for å telle våre velsignelser.”

Da jeg overveiet hennes innsikt, innså jeg at jeg hadde brukt gal målestokk til å dømme min fremgang som misjonær. *Forkynn mitt evangelium: En veiledning i misjonærarbeidet* inneholder en liste over hvordan gode misjonærer går frem,¹ og jeg innså at alle disse fremgangsmåtene er noe misjonærene kan beherske. Jeg kunne ikke kontrollere om folk i min misjon ville akseptere evangeliets budskap eller ikke, men jeg kunne kontrollere hva slags misjonær jeg valgte å være. Min ledsager viste meg at større tro på Jesus Kristus og takknemlighet for hans velsignelser ville få meg til å se på hvilke måter jeg allerede var en god misjonær.

Tro lyser opp mirakler

Det var ydmykende å innse at jeg manglet tro. Jeg så etter områder der

jeg kunne styrke min tro, og fant ut at når ikke alt hadde gått som planlagt, hadde jeg tillatt meg å bli motløs. *Forkynn mitt evangelium* sier: “Motløshet vil svekke din tro. Hvis du forventer mindre, vil din effektivitet avta, ditt ønske vil svekkes, og du vil få større vanskeligheter med å følge Ånden.”² Jeg forsto at jeg hadde latt vår manglende fremgang svekke min tro.

Jeg begynte å be om en forandring i hjertet og mer tro. Jeg stolte også på løftet i Mormon 9:21: “Den som tror på Kristus uten å tvile, skal få alt han skal be Faderen om i Kristi navn, og dette løfte er til alle, ja, til jordens ender.” Dette løftet fikk meg til å be mer inderlig om de velsignelser og mirakler som min ledsager og jeg følte vi trengte. Vi tilføyde alltid: “Skje din vilje.” Disse bønnene hjalp meg å akseptere endrede planer og manglende fremgang med større tro, for jeg visste at min himmelske Fader alltid besvarer troens bønner – også

BLI EN GOD MISJONÆR

Du vet at du har vært en god misjonær når du:

- Føler at Ånden vitner for mennesker gjennom deg.
- Er glad i mennesker og ønsker at de skal oppnå frelse.
- Er fullstendig lydig.
- Utvikler Kristus-lignende egenskaper.
- Gjør folk oppmerksom på konsekvenser av synd. Innbyr dem til å inngå og holde forpliktelser.
- Går omkring og gjør vel og hjelper mennesker ved enhver anledning, enten de aksepterer ditt budskap eller ikke.

Fra *Forkynn mitt evangelium – En veiledning i misjonærarbeidet* (2004), 10-11.

SØK HERRENS ANERKJENNELSE

“Av hele mitt hjerte ber jeg dere søke Herrens anerkjennelse og nyte hans lovede velsignelser... Vi [kan] få visshet om at vi er anerkjent av ham, uavhengig av vår stilling, status eller jordiske begrensninger. Hans kjærlige anerkjennelse vil motivere oss, øke vår tro og hjelpe oss å takle alt vi står overfor i livet. Til tross for våre utfordringer vil vi ha fremgang, blomstre [se Mosiah 2:22] og føle fred [se Mosiah 2:41].”

Eldste Erich W. Kopischke i *De sytti*, “Herrens anerkjennelse”, *Liahona*, mai 2013, 106.

når svarene kommer på måter vi ikke hadde ventet. Jeg ble mer i stand til å se hvordan Herren ledet oss gjennom dagen.

Mens jeg arbeidet med å styrke min tro, fant jeg at det positive i utsagnet i *Forkynn mitt evangelium* var sant: Hvis du hever dine forventninger, vil din effektivitet tilta, ditt ønske vil vokse, og du vil bli i stand til å følge Ånden bedre. Dessuten var jeg mer optimistisk med hensyn til misjonærarbeid og min misjonærtjeneste når jeg kunne oppfatte og verdsette de daglige mirakler.

Takknemlighet motarbeider misunnelse

Herren begynte å vise meg at han utrettet mirakler for oss hver dag – men jeg hadde ikke vært i stand til å se dem før jeg gjorde en bevisst innsats for å være oppriktig takknemlig. Å gi uttrykk for takknemlighet er mer enn bare en god vane eller pene manerer. Når jeg ga uttrykk for takknemlighet overfor Herren og andre, ble jeg styrket. Jeg ble begeistret istedenfor misunnelig når andre misjonærer hadde fremgang (se Alma 29:14, 16). Jeg var mer i stand til å fokusere på det jeg hadde og det som gikk bra, istedenfor på det jeg manglet og på det som gikk galt.

Jeg lærte at takknemlighet er motgift mot å sammenligne oss med andre. Når jeg følte at jeg ikke var en god misjonær, var det vanligvis fordi jeg sa til meg selv: “Jeg gjør det ikke

så bra som dem” eller “De er bedre på dette enn jeg er.” Jeg lærte også at mens det er Herrens mønster å gi oss rettskafne eksempler å ta etter og følge, er det Satans hykleri å friste oss til å sammenligne oss selv med dem for å bestemme vår verdi eller fremgang. Men *Forkynn mitt evangelium* er klar på dette: “Unngå å sammenligne deg med andre misjonærer og måle de synlige resultatene av din innsats i forhold til deres.”³ Til sist hjalp takknemlighet meg å unngå stolthet og minnet meg på at Herren er den som styrer sitt verk. Jeg trengte ikke være misunnelig om mine medmisjonærer så ut til å gjøre større fremgang.⁴

Det sanne mål på suksess

Før jeg opplevde denne forandring i perspektivet, hadde jeg vært så fokusert på en spesiell velsignelse at jeg hadde glemt å ha øynene åpne for andre måter Herren besvarte våre bønner og velsignet vårt misjonærarbeid på. Endelig begynte Herren å velsigne vårt misjonærarbeid i vårt område på vakre og uventede måter. Vi fant virkelig personer som var villige til å ta imot vårt budskap, men innen da hadde jeg lært å ikke måle min fremgang ved andres valg.

President Gordon B. Hinckley (1910-2008) fortalte om en misjonspresidents veiledning angående misjonærarbeid: “Gjør deres beste, deres aller, aller beste. Hold deres bønner, arbeid hardt og overlatt innhøstingen

På mange måter kunne min fremgang som misjonær bedømmes ut fra min villighet til å omvende meg og min beslutning om å fortsette å arbeide.

til Herren.”⁵ *Forkynn mitt evangelium* sier noe lignende om gode misjonærer: “Gjør ditt aller beste for å bringe sjeler til Kristus og søk oppriktig å lære og forbedre deg.”⁶

Så lenge jeg var villig til å omvende meg, så lenge jeg ærlig kunne berette for Herren at jeg gjorde mitt beste, kunne jeg være trygg på at jeg var en god misjonær – uansett om folk aksepterte vårt budskap eller ikke. På mange måter kunne min fremgang som misjonær bedømmes ut fra min villighet til å omvende meg og min beslutning om å fortsette å arbeide.

Jeg har skrevet ned mange mirakler i dagboken min fra denne tiden på misjon. Når jeg gjorde mitt ytterste for å være mer trofast og takknemlig,

hadde jeg et bedre perspektiv, jeg unngikk motløshet og følte Ånden i rikere grad i arbeidet. Jeg fant ut at det *Forkynn mitt evangelium* lærer oss er sant: “Når du har gjort ditt aller beste, kan du likevel oppleve skuffelser, men du vil ikke være skuffet over deg selv. Du kan være sikker på at Herren er fornøyd når du føler at Ånden arbeider gjennom deg.”⁷ Og når jeg følte at Herren var fornøyd med meg, kunne jeg utholde enhver prøvelse. ■

Artikkelforfatteren bor i Maine, USA.

NOTER

1. Se *Forkynn mitt evangelium: En veiledning i misjonærarbeidet* (2004), 10-11.
2. *Forkynn mitt evangelium*, 10.
3. *Forkynn mitt evangelium*, 10.
4. Se Jeffrey R. Holland, “Arbeiderne i vingården,” *Liahona*, mai 2012, 31.
5. Gordon B. Hinckley, “Finn lammene, fø fårene,” *Liahona*, juli 1999, 120.
6. *Forkynn mitt evangelium*, 11.
7. *Forkynn mitt evangelium*, 11.

FORTELL OM DIN ERFARING

“Jeg har nylig kommet hjem fra misjon, og jeg føler at det ikke er særlig bruk for meg lenger. Hva skulle jeg gjøre?”

Hjemvendte misjonærer, fortell oss vennligst hvordan dere taklet overgangen fra misjonen til å komme hjem og tilbake til skole, arbeid eller andre aktiviteter. Send deres beretning som e-post til liahona@ldschurch.org eller over Internett på liahona.lds.org. Oppgi vennligst fullt navn, fødselsdato og menighetens eller grenens navn.

Hvordan bli en misjonær som *Forkynn mitt evangelium* beskriver

Av eldste David A. Bednar i De tolv apostlers quorum

Du kan klare det! Den Herre du representerer og tjener, vet at du kan klare det. Jeg vet du kan klare det.

En apostel er først og fremst og alltid en misjonær. Derfor er jeg spesielt glad for å tale til dere som medtjenere i dette store siste dagers verk.

HVA ER EN MISJONÆR SOM *FORKYNN MITT EVANGELIUM* BESKRIVER?

En misjonær som beskrives i *Forkynn mitt evangelium* er en Herrens tjener, kalt ved profeti og bemyndiget ved håndspåleggelse, som forkynner Frelserens evige og gjengitte evangelium på hans måte

(se L&p 50:13-14, 17-24; L&p 68:1).

En misjonærs overordnede formål, slik det er beskrevet i *Forkynn mitt evangelium*, er “å innby andre til å komme til Kristus ved å hjelpe dem å motta det gjengitte evangelium gjennom tro på Jesus Kristus og hans forsoning, omvendelse, dåp og ved å motta Den hellige ånds gave og holde ut til enden”.¹

Det hellige ansvar å ha myndighet til å forkynne evangeliet og forrette de hellige ordinanser har vært i virksomhet siden Adam ble drevet ut av Edens have og vil fortsette inntil

“den store Jehova sier at arbeidet er gjort”.²

KRAV TIL Å BLI EN MISJONÆR SOM BESKRIVES I FORKYNN MITT EVANGELIUM

Jeg ønsker å drøfte fem grunnleggende krav for å bli en misjonær som beskrives i *Forkynn mitt evangelium*.

Krav nr. 1: *Forkynn mitt evangelium* sier at misjonærer forstår at de tjener og representerer Jesus Kristus.

Forkynn mitt evangelium sier at de vet og forstår hvem de representerer, hvorfor de tjener og hva de skal gjøre. Heltidsmisjonærer blir kalt til å tjene og på riktig vis beskikket som tjenere og representanter for den Herre Jesus Kristus. Vi bærer vitnesbyrd om hans navn og om at han virkelig finnes og om Jesu Kristi guddommelighet og misjon til alle nasjoner, slekter, tungemål og folk (se L&p 133:37).

Vi elsker Herren. Vi tjener ham. Vi følger ham. Vi representerer ham.

Hans hensikter må være våre hensikter. Hans interesser skulle være våre interesser. Hans verk skulle være vårt verk. Hans veier skulle være våre veier. Hans vilje skulle i stigende grad bli vår vilje.

Som representanter for Forløseren forkynner vi de grunnleggende læresetninger og prinsipper i hans

gjengitte evangelium enkelt og klart. Vi legger ikke frem personlige meninger eller spekulasjon. Vi forkynner og vitner om enkel gjengitt sannhet på Herrens måte og ved hans Ånds kraft.

Forkynn mitt evangelium sier at misjonærer forstår at ansvaret for å representere Frelseren og bære vitnesbyrd om ham aldri tar slutt. Husk vennligst ham i alt du tenker, i alt du gjør og i alt du streber etter å bli, og representer ham på riktig måte for alle vår himmelske Faders barn som du er sammen med nå og alltid.

Krav nr. 2: *Forkynn mitt evangelium* sier at misjonærer er verdige.

En viktig forutsetning for å bli en slik misjonær som forklares i *Forkynn mitt evangelium* er personlig verdighet overfor Frelseren.

La meg forklare noen enkle sannheter så klart jeg bare kan.

- Vi er bemyndigede representanter for verdens Forløser og Frelser.
- Vi er blitt kalt til å forkynne hans gjengitte og evige evangelium.
- Vi kan ikke være besmittet med verdens urenheter og med myndighet representere ham og handle i hans hellige navn.
- Vi kan ikke hjelpe andre å overvinne syndens treldom hvis vi selv er innviklet i synd (se L&p 88:86).
- Vi kan ikke hjelpe andre å omvende seg hvis vi selv ikke har lært å omvende oss riktig og fullstendig.
- Vi kan bare erklære og forkynne kraftfullt det vi streber etter å bli.
- Vi vil bli holdt ansvarlige overfor Gud for våre rettferdige ønsker og vår verdighet til å handle som hans representanter.

Det kreves ikke at vi for tiden er fullkomne. Men vi er blitt befalt å være rene og vandre rettskaffent for Israels Forløser. “Vær rene, dere som bærer Herrens kar” (L&p 38:42).

Omvendelse er et prinsipp for håp og helbredelse – ikke for mismot og

fortvilelse. Omvendelse er virkelig ydmykende – men ikke skremmende. Omvendelse er på samme tid krevende og trøstende, hardt og beroligende. Omvendelse er en uvurderlig gave muliggjort gjennom Hans forsoning, han som vi elsker, tjener og følger.

Selv om du har begått alvorlige synder, har du blitt eller kan du igjen bli gjort ren og verdig gjennom Jesu Kristi forsoning og oppriktig omvendelse.

Det finnes unge som fremdeles trenger å omvende seg fullstendig. Nå er tiden inne. Vær så snill, vær så snill, vær så snill å ikke utsette dagen for din omvendelse.

Det er unge som har omvendt seg og som fortsetter å omvende seg og undres om de har gjort alt som er nødvendig for å bli akseptert av Herren (se L&p 97:8). Vennligst husk at

Herren krever at du skal være ren, men ikke fullkommen. Hvis Den hellige ånd igjen virker i ditt liv, er det den sikreste indikator på Herrens tilgivelse, for “Herrens Ånd bor ikke i vanhellige templer” (Helaman 4:24). Og forstå at befalingen om å “tilgi alle mennesker” (L&p 64:10) inkluderer at du tilgir deg selv.

Forkynn mitt evangelium sier at misjonærer er disipler som holder sine pakter i ære, og adlyder den Herre Jesu Kristi bud. Vær så snill å alltid minnes ham og vær ren og verdig til å representere ham.

Krav nr. 3: *Forkynn mitt evangelium* forklarer at misjonærer samler det evige livs ord.

Jeg oppfordrer dere til “å samle til enhver tid livets ord i deres sinn” (L&p 84:85). Å samle livets ord er mer enn bare å studere og lære utenat, slik det å “nyte Kristi ord” (2 Nephi 31:20; se også 2 Nephi 32:3) er mer enn bare å smake litt. Å samle betyr for meg å fokusere og arbeide, utforske og absorbere, overveie og be, anvende og lære, verdsette og sette pris på, og fryde seg og nyte.

Minnes hvordan Mosiahs sønner – fire virkelig bemerkelsesverdige misjonærer som het Ammon, Aaron, Omner og Himni – “hadde vokst seg sterke i kunnskap om sannheten, for de var menn med en sunn forståelse, og de hadde gransket Skriftene flittig” (Alma 17:2).

Disse tapre misjonærene samlet virkelig kontinuerlig det evige livs ord. De forsømte ikke eller bare ganske enkelt lot som om de hver for seg og sammen studerte Skriftene. Åndelig kunnskap og forståelse trengte dypt inn i deres sjel, og evangeliets læresetninger og prinsipper ble bekreftet i deres hjerte som sant ved Den hellige ånds kraft.

Som Frelserens representanter har du og jeg et stadig ansvar for å arbeide flittig og innpode i vårt hjerte og sinn de grunnleggende læresetninger og prinsipper i det gjengitte evangelium, spesielt fra Mormons bok. Når vi gjør dette, er den lovede velsignelse at Den hellige ånd vil “minne [oss] om alt” (Johannes 14:26) og gi oss kraft når vi underviser og vitner. Men Ånden kan bare arbeide med og gjennom oss hvis vi gir ham noe å arbeide med. Han

kan ikke hjelpe oss å huske noe vi ikke har lært (se Alma 31:5).

Forkynn mitt evangelium sier at misjonærer samler kontinuerlig det evige livs ord, de stoler på ordets kraft, og de har ordets kraft i seg. Vær så snill å alltid minnes Ham, vær alltid verdig til å representere ham, og samle og stol på ordets kraft.

Krav nr. 4: *Forkynn mitt evangelium* sier at misjonærer forstår at Den hellige ånd er den største og sanne lærer.

Den hellige ånd er det tredje medlem av Guddommen, og han er vitne om all sannhet og den største og sanne lærer. Leksjonene vi underviser og vitnesbyrdene vi bærer er en forberedelse til at en undersøger skal handle og lære selv.

En av våre viktigste roller som misjonærer er å oppfordre undersøkere til å benytte sin moralske handlingsfrihet og handle i overensstemmelse med Frelserens lære. Det er å inngå og holde åndelige forpliktelser, som å be for å få et vitnesbyrd om sannheten, studere og be om Mormons bok, gå på Kirkens møter og holde budene, fordrer at en undersøger utøver tro, handler og forandrer seg.

Uansett hvor flittig vi tjener, kan du og jeg ganske enkelt ikke dytte eller tvinge sannhet inn i undersøkeres hjerte. Våre beste anstrengelser kan bare bringe sannhetens budskap *til* hjertet (se 2 Nephi 33:1). Til syvende

og sist trenger en undersøger å handle i rettferdighet og derved innby sannheten *inn* i sitt eget hjerte. Bare på denne måten kan nye konvertitter og ærlige sannhetssøkere utvikle åndelig kapasitet til å finne svar selv.

Siden vårt ansvar er å hjelpe undersøkere å lære ved tro og ved Den hellige ånds kraft, dreier dette verk seg aldri om meg og aldri om deg. Vi må gjøre alt som står i vår makt for å oppfylle vårt misjonæransvar og på samme tid “ikke stå i veien”, så Den hellige ånd kan utføre sin hellige funksjon og oppgave. Faktisk er alt du eller jeg gjør som Frelserens representanter for bevisst og med overlegg å trekke oppmerksomheten mot oss selv – i budskapene vi presenterer, i metodene vi bruker eller i vår personlige opptreden – en form for prestelist

som hemmer Den hellige ånds undervisning.

“Forkynner han det ved sannhetens Ånd, eller på noen annen måte? Og hvis det skjer på noen annen måte, er det ikke av Gud” (L&p 50:17-18).

Vær så snill alltid å minnes Ham, være verdig til å representere ham, samle hans ord og la den største og sanne lærer, Den hellige ånd, vitne om all sannhet.

Krav nr. 5: Misjonærer som er slik de beskrives i *Forkynn mitt evangelium* forstår at undervisning er langt mer enn å snakke og fortelle.

Da Frelseren satt på Oljeberget, erklærte han: “Vær da ikke på forhånd bekymret for hva dere skal si. Nei, tal det som blir gitt dere i samme stund! For det er ikke dere som taler, men

Den Hellige Ånd” (Markus 13:11).

I den første tiden av denne evangelieutdeling ba Frelseren misjonærene: “Opplåt deres munn og den skal bli fylt,” (L&p 33:8, 10) og “Oppløft deres røst til dette folk, tal de tanker som jeg skal legge i deres hjerter, og dere skal ikke bli gjort til skamme for menneskene, for det skal bli gitt dere i samme stund, ja, i samme øyeblikk, hva dere skal si” (L&p 100:5-6).

Disse skriftstedene understreker et svært krevende og nøyaktig mønster for å forkynne og hjelpe undersøkere å lære sannhet. *Forkynn mitt evangelium*-misjonærer vet at vi ikke underviser leksjoner; vi underviser mennesker. Vi resiterer eller presenterer ikke bare utenat lærte budskap om emner i evangeliet. Vi innbyr sannhetssøkere til å erfare den mektige forandring i hjertet. Vi forstår at bare å snakke og forklare ikke er undervisning.

Å forkynne evangeliet på Herrens måte omfatter å observere og lytte og skjelne som en forutsetning for samtale. Rekkefølgen av disse fire innbyrdes beslektede prosessene er viktig. Legg merke til at å aktivt observere og lytte går forut for å skjelne, og at å observere, lytte og skjelne går forut for å snakke. Ved å anvende dette mønsteret kan misjonærer identifisere og undervise ifølge undersøkernes behov.

Når vi observerer, lytter og skjelner, kan vi motta “i samme stund den del som skal bli tildelt enhver” (L&p 84:85) – de sannheter som skal

vektlegges og de svar som skal gis som vil dekke en bestemt undersøkers spesielle behov. Bare ved å observere, lytte og skjelne kan Ånden lede oss til å si og gjøre det som vil være mest nyttig for dem vi tjener.

Å observere er en viktig forberedelse til å motta den åndelige gave å kunne skjelne. Å skjelne er å se med åndelige øyne og føle med hjertet – å se og føle usannheten i en tanke, det gode i et annet menneske eller det neste prinsipp som er nødvendig for å hjelpe en undersøker. Å skjelne er å høre med åndelige ører og føle med hjertet – å høre og føle den uttalte bekymring i en kommentar eller et spørsmål, sannheten av et vitnesbyrd eller læresetning, eller den forsikring og fred som ledsager Den hellige ånds kraft.

Forkynn mitt evangelium-misjonærer handler i tro og blir ledet av Ånden til å hjelpe undersøkere å lære sannhet. Vær så snill alltid å minnes Ham, være verdig til å representere ham, samle hans ord, la Den hellige ånd vitne om all sannhet, og observer, lytt og skjelne mens du vitner om Jesus Kristus for ærlige sannhetssøkere.

DU KAN KLARE DET!

Du kan lese mitt budskap og tro at alle de andre ungdommene kan og vil gjøre det jeg har beskrevet. Men du undres kanskje om du kan klare det. Vær så snill å høre. Du kan klare det!

Hvis jeg kunne få mitt hjertes ønske oppfylt, ville jeg bruke en liten stund sammen med hver enkelt av dere. Jeg ville håndhilse på deg, stå nær deg, se deg inn i øynene og si: “Du kan klare det! Herren som du representerer og tjener, vet at du kan klare det. Jeg vet du kan klare dette. Og som Hans tjener lover jeg deg at Han vil hjelpe deg. Vær så snill alltid å huske at med hans hjelp og i hans styrke kan du klare det!”

Jeg er glad i dere, og når dere gjør deres beste for å bli det dere trenger å bli, ber jeg om at dere vil forstå og reagere i tro på Herrens røst og veiledning. Da vil dere i sannhet bli kraftfulle og effektive representanter for vår Herre Jesus Kristus. ■

Fra en tale holdt 24. juni 2011 under en andakt ved opplæringscenteret for misjonærer i Provo.

NOTER

1. *Forkynn mitt evangelium: En veiledning i misjonærarbeidet* (2005), 1.
2. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 142.

Bare SMIL og SI NEI

Av Hazel Marie Tibule

En sommer deltok jeg som turnuskandidat på en øy i Bicol, Filipinene. Å se havet var fantastisk, og jeg gledet meg til hver morgen.

Men jeg gruet meg til kveldene. Da pleide folk i leiren å begynne å drikke og feste. Jeg ble ofte invitert til slike fester, og de andre turnuskandidatene og jeg måtte delta, for det ville være respektløst å la det være.

Den første festen var velkomstfest for de nye kandidatene. Jeg var redd for å gå, for jeg var temmelig sikker på at de ville tilby oss drinker, og jeg var ikke sikker på hvordan jeg skulle avslå. Jeg ringte en venn i min menighet hjemme, og han ga meg noen gode råd som ga meg større selvtillit.

Da festen begynte, tilbød de oss drinker, men heldigvis tvang de oss ikke til å drikke. Fordi mine medkandidater aksepterte mitt standpunkt om å ikke drikke, var det nå lett for meg å avslå de neste drinkene – inntil en kveld senere. Under en av festene kom firmaets direktør. Han hadde en flaske *lambanog* i hånden (en lokal vin laget av kokosnøtter). Like etter ankomsten så jeg at han skjenket

opp noe vin. Så sa han: “Du må lære å drikke” og ga glasset til en av kandidatene. Hun drakk det raskt.

Hjertet mitt begynte å banke kraftig. Det ville snart bli min tur. Jeg hvisket stille til meg selv: “Jeg vil ikke drikke det. Jeg vil ikke drikke det.” Da så jeg direktøren rekke vinglasset til meg. Jeg

Jeg hadde avslått tilbud om drinker, men nå tilbød firmaets direktør meg et glass vin.

visste ikke hva jeg skulle gjøre. Mine medkandidater så på meg og ventet for å se hva jeg ville gjøre. Jeg smilte til direktøren og sa forsiktig: “Beklager, sir, men jeg drikker ikke.”

Jeg visste han ble skuffet. Han spurte hvorfor jeg ikke drakk. Jeg sa: “Jeg er mormon.”

Han sa: “Jeg har ikke hørt om den religionen. Det høres ut som en slags mat.” Alle lo.

Jeg smilte også, ikke på grunn av vitsen hans, men fordi jeg visste at jeg hadde gjort det rette.

Siden var det aldri noen som tilbød meg en drink. Men ertingen tok ikke slutt, ikke engang fra mine egne venner. Én sa til og med at jeg løy, og at det var utenkelig at Kirkens medlemmer ikke drakk. I denne tiden følte jeg det press som Kirkens medlemmer blir utsatt for.

Jeg lærte mye i løpet av mitt opphold på den øya, ikke bare akademisk, men åndelig. Jeg lærte at latterliggjøring kanskje aldri vil opphøre, men Herrens ånd vil alltid lede deg til å gjøre det rette. ■

Artikkelforfatteren bor i Metro Manila, Filipinene.

Av eldste
Adrián Ochoa
i De sytti

Ønsker du å føle deg mer vel og i bedre form fysisk og følelsesmessig? Regelmessig mosjon vil hjelpe.

Jeg leste nylig en interessant idé om mosjon. Jeg leste at hvis man står tidlig opp om morgenen, tar på seg fritidsantrekk og tenker: “Jeg tar på meg dette, går ut og tar en tur, og hvis jeg føler meg bra, vil jeg begynne å jogge”, vil man trolig få en god treningsøkt før man engang er klar over det. Å ha en slik enkel plan som denne kan hjelpe deg å utvikle gode mosjonsvaner og ta vare på kroppen. For mange er det å komme i gang og være konsekvent det vanskeligste. Hvis man husker at mosjon er godt ikke bare for kroppen, men for sinnet og intellektet, vil dette bidra til at man ønsker å komme i bedre fysisk form. Når man mosjonerer, får man energi og føler seg sterk, trygg, våken og sikker.

Jeg husker en historie om en fugl som begynte å bytte bort sine fjær mot meitemarker. Det var lett å få mat på den måten, og fuglen mente den hadde rikelig med fjær. Mens fuglen fortsatte å bytte bort fjærene, frydet den seg over at den ikke lenger behøvde å stå tidlig opp for å jakte på meitemark. Den kunne sitte i reiret sitt

hele dagen og trengte aldri å bevege en muskel. Men til slutt var fuglen blitt for vant til dette og forsto at den ikke kunne fly lenger fordi den hadde mistet de nødvendige fjærene.

Dette kan skje for hvem som helst som gir etter for dårlige vaner, late rutiner eller bruk av vanedannende stoffer. I *Til styrke for ungdom* leser vi at slike ting skader deg fysisk, mentalt, følelsesmessig og åndelig. “De skader forholdet til familie og venner, og får deg til å føle deg mindre verdifulle. De begrenser din evne til å treffe egne valg.”¹ Å være aktiv og spise riktig hjelper oss å unngå slike dårlige vaner. Hvis fuglen hadde fortsatt å fly og jakte, ville den aldri ha mistet sine fjær. Hvis vi på lignende måte “slår med vingene” og mosjonerer regelmessig, utvikler vi evnen til å unngå tendenser som skader og river oss ned.

På samme måte som noen strever med fysisk helse, strever andre med følelsesmessig helse. Livet kan være vanskelig, og noen ganger kan vi føle oss engstelige, deprimerte og mangle selvtilit. Men husk at mosjon og hardt

arbeid bidrar til å beholde et positivt perspektiv, både fysisk og følelsesmessig. Å ta vare på kroppen styrker også ditt sinn og hjelper deg å huske at du er et Guds barn og kan være tillitsfull og glad. Våre følelsesmessige, fysiske og åndelige sider er forbundet med hverandre. *Til styrke for ungdom* lærer oss: “Din følelsesmessige helse er også viktig og kan påvirke ditt åndelige og fysiske velbefinnende. Skuffelser og at man en gang iblant føler seg trist, er en del av livet på jorden. Men hvis du i lang tid føler deg trist, synes alt er håpløst, har angst eller depresjon, må du snakke med dine foreldre og din biskop og søke hjelp.”²

Hvorfor ser vi folk rundt oss som ser mer energiske og glade ut? En hovedgrunn er vaner. Hvis vi betrakter vårt legeme fra et åndelig perspektiv og forstår at det er “et tempel, en gave fra Gud”, vil vi være glad for det og holde det hellig.³

For meg betyr *hellig* rent, sunt og sterkt. En av måtene som vår himmelske Fader hjelper oss å holde vårt legeme hellig på, er ved å gi oss Visdomsordet. *Til styrke for ungdom*

VÆR STERK, VÆR SUNN, VÆR SMART

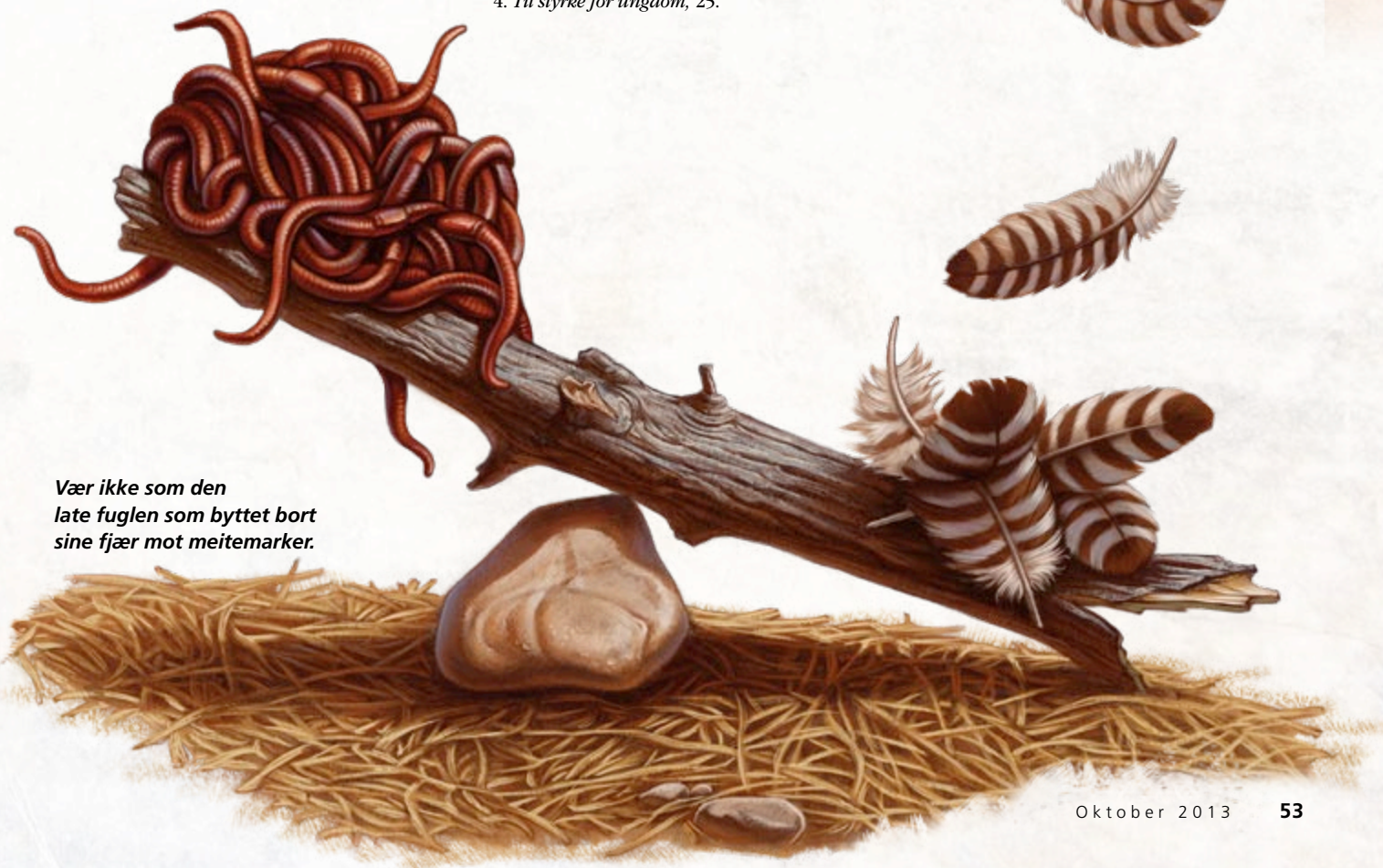
forklarer: "Når du adlyder [Visdomsordet], vil du holde deg fri for skadelig avhengighet og ha kontroll over livet ditt. Du blir velsignet med en sunn kropp, et våkent sinn og Den hellige ånds veiledning. Du vil være beredt til å tjene Herren. La aldri Satan eller andre narre deg til å tro at å bryte Visdomsordet vil gjøre deg lykkeligere, mer populær eller mer tiltrekkelige."⁴ Når du følger Visdomsordet, skal du huske at du tar vare på både ditt legeme og sinn, og at det lar deg "finne visdom og kunnskapens store skatter" (L&p 89:19).

Istedenfor å være en fugl som dovent bytter bort fjær, skal du ta på deg joggeskoene og være aktiv. Mosjoner konsekvent. Delta i din favorittidrett, eller finn venner som du kan løpe eller gjøre andre fysiske aktiviteter sammen med. Du trener ikke bare kroppen, men også sinnet når du gjør noe fysisk. Mosjon styrker også den følelsesmessige helsen. Husk at det viktigste ikke er hvor hurtig eller atletisk du er – det er hvor konsekvent du er. Når du mosjonerer regelmessig, vil du ikke bare bli glødere, men også sterkere, sunnere og smartere. ■

NOTER

1. *Til styrke for ungdom* (hefte, 2011), 27.
2. *Til styrke for ungdom*, 27.
3. *Til styrke for ungdom*, 25.
4. *Til styrke for ungdom*, 25.

Vær ikke som den late fuglen som byttet bort sine fjær mot meitemarker.

ILLUSTRASJON: GREG NEWBOLD

FØLG I HANS fotspor

Å bli som Frelseren er en gradvis, livslang prosess, og du kan begynne med å ta små skritt hver dag.

Av **Melissa Zenteno**

Kirkens tidsskrifter

Skriptene oppfordrer oss til å bli som Jesus Kristus og “til å vandre slik som han vandret” (1 Johannes 2:6). Men det kan være vanskelig å ta dette første skrittet – spesielt når du ikke vet hvordan du skal begynne.

Du finner hjelp i *Forkynn mitt evangelium: En veiledning i misjonærarbeidet*. Du tror kanskje den bare er en håndbok for heltids-misjonærer, men den er faktisk et flott redskap som kan hjelpe deg å starte på ditt mål om å bli som Frelseren. Kapittel 6 er beregnet på å hjelpe deg å forstå og anvende ni spesifikke Kristus-lignende egenskaper.

Her er noen forslag til hvordan du kan bruke *Forkynn mitt evangelium* og Skriftene når du prøver å utvikle Kristus-lignende egenskaper:

- Begynn med aktiviteten “Vurdering av egenskaper” på slutten av kapittel 6 i *Forkynn mitt evangelium* (side 126). Denne aktiviteten kan hjelpe deg å

finne ut hvilke egenskaper som for tiden er din åndelige styrke og hvilke du trenger å arbeide med.

- Når du har fullført aktiviteten, velger du ved bønnens hjelp en egenskap du vil fokusere på. Overvei å lese avsnittet i kapittel 6 om denne egenskapen.
- Sett deg konkrete, målbare mål som vil hjelpe deg å utvikle denne egenskapen. Lag deg en tidsplan til å arbeide etter på målet. Evaluer deretter fremgangen din. Hvis du for eksempel prøver å bli mer nestekjærlig, kan du sette som mål å si noe positivt om din bror eller søster tre ganger hver dag i en uke. På slutten av uken vurderer du hvor godt du klarte å nå ditt mål, og gjør tilpasninger som vil hjelpe deg å fortsette å gjøre det bedre.
- *Forkynn mitt evangelium* oppgir skriftsteder som skal studeres sammen med hver egenskap. Du kan ydmykt studere skriftstedene på

listen og skrive ned inntrykkene du mottar mens du leser.

- Be din himmelske Fader om hjelp til å utvikle en Kristus-lignende karakter. Be om konkret hjelp som: "Vær så snill å gi meg styrke til å overvinne mitt sinne når mine søsken tar mine ting." Jo mer konkrete bønnene dine er, desto lettere vil det være for deg å oppfatte Herrens svar.

Å bli som vår Frelser, Jesus Kristus, er en gradvis prosess og en livslang streben. Noen ganger kan det virke vanskeligere enn fysikk for viderekomne. Men fortvil ikke. Herren lover oss: "Den som mottar lys og blir i Gud, mottar mer lys, og dette lys blir klarere og klarere inntil som ved høylys dag" (L&p 50:24). Når vi mottar, studerer og anvender lys og sannhet og fortsetter å følge Gud hver dag, kan vi være sikre på at vi vil bli mer lik vår Frelser, Jesus Kristus. ■

DAGLIGE OPPGAVER

Små, daglige handlinger er skritt på veien for å bli lik vår Frelser. Overvei følgende tilleggsaktiviteter som kan hjelpe deg å utvikle Kristus-lignende egenskaper:

- Les skriftstedene som er oppført i Veiledning til Skriftene og som handler om den egenskapen du prøver å utvikle.
- Be daglig angående ønsket om å forandre deg og om styrke til å bli bedre.
- Før dagbok for å dokumentere din fremgang.
- Snakk med foreldrene dine La dem få vite om dine mål så de kan hjelpe deg.

DELTA I SAMTALEN

I oktober vil dere drøfte hvordan man blir mer Kristus-lik (hvis menigheten eller grenen din har de nye leksjonene på ditt språk). Når du har lest denne artikkelen, velger du ydmykt en egenskap du vil arbeide på denne uken eller måneden. Du kan sette deg et mål og deretter evaluere din fremgang. Var du for eksempel mer nestekjærlig eller mer lydige eller mer tålmodig? Hvordan hjalp ditt mål om å bli mer Kristus-lik deg til å overvinne vanskeligheter? Overvei å dele din erfaring med andre unge eller med din familie.

“Hva sier jeg til ikke-medlemmer som spør hvorfor noen medlemmer av Kirken ikke etterlever våre normer?”

Det ville vært fantastisk om alle Kirkens medlemmer etterlevde evangeliet fullstendig. De ville ikke bare nyte godt av flere velsignelser selv, men også være gode eksempler for menneskene rundt seg. Men vi er dødelige mennesker og kommer til kort i noen grad. Hovedgrunnen til at noen etterlever evangeliet mer fullstendig enn andre, er at vi alle befinner oss på forskjellige stadier av vår omvendelse og i styrken av vårt vitnesbyrd. Vi har alle forskjellige prøvelser og forskjellige ressurser og mennesker til å hjelpe oss.

Ikke-medlemmer forstår kanskje ikke uttrykk som “omvendelse” og “vitnesbyrd”, men de vil forstå at enhver kan velge hvordan man vil leve. Du kan forklare at vår himmelske Fader mente at det skulle være slik. Han ga oss vår handlefrihet, slik at vi kan utvikle oss ved å velge det rette. Men vår himmelske Fader visste også at alle – unntatt Jesus Kristus – ville gjøre feil, derfor sørget han for en Frelser for oss. Takket være forsoningen kan vi omvende oss, bli tilgitt, lære av våre feil og gå fremover i livet.

Du kan også forklare at vi ikke dømmer dem som ikke følger Kirkens normer. I stedet prøver vi å hjelpe dem, forstå dem og være tålmodige med dem. Selv om vi ikke tolererer synd, fordømmer vi ikke synderen (se Johannes 8:11). Omvendelse er fremdeles mulig for oss alle.

Gransk Skriftene

Svar på spørsmålet kan finnes i Skriftene. Når folk ikke holder budene, skulle vi unngå å fordømme (se Matteus 7:1).

Romerne 3:23 lyder: “Alle har syndet og står uten ære for Gud.” Men det er riktig at alle Kirkens medlemmer skulle prøve å være lydige.

Madison M., 13 år, Texas, USA

Undervis om forsoningen

Når noen sier slike ting, bruker jeg det som en anledning til å forklare om forsoningen, istedenfor å finne feil hos medlemmet som ikke følger reglene.

Jeg forteller dem at selv om vi er siste-dagers-hellige, betyr ikke det at vi er fullkomne, og at vi har forsoningen slik at vi kan omvende oss fra våre synder og rette opp disse feilene. Dette fører vanligvis til mange flere spørsmål.

Jayde H., 16 år, Oregon, USA

Kirken lærer oss å gjøre godt

I likhet med alle andre opplever Kirkens medlemmer utfordringer og fristelser. Vi har alle svakheter, men det betyr

ikke at denne kirken ikke er sann. Dette er Jesu Kristi Kirke, som hjelper mennesker å kjenne det sanne evangelium og motta opphøyelse. Det er det naturlige menneske som ikke adlyder budene (se Mosiah 3:19), og

det er ikke Kirkens feil. Kirken lærer oss å gjøre gode gjerninger. Men vi kan alle velge.

Lavinia S., 19 år, Bulacan, Filippinene

Normer er til for vår lykke

Dette spørsmålet treffer meg virkelig, for jeg kjenner noen som har truffet valg som har ført dem bort fra evangeliet.

Herren gir oss bud for at vi skal være lykkelige og for å "tilveiebringe mennesket udødelighet og evig liv" (Moses 1:39). Herren ønsker at vi skal komme tilbake til ham. Men han ønsker at vi skal velge selv. Det er grunnen til at noen ikke etterlever våre normer. Normene hjelper meg personlig fordi jeg vet at min himmelske Fader har gitt meg dem så jeg kan vende tilbake og bo hos ham og være lykkelig. De er bevis på hans kjærlighet til meg.

Morgane D., 18 år, Languedoc-Roussillon, Frankrike

Etterlev våre normer

I likhet med alle andre organisasjoner eller religioner, er det noen personer som er mer eller mindre engasjert.

Vi må bare etterleve våre normer så godt vi kan, og håpe og be om at andre også vil gjøre det.

Maren S., 16 år, Arizona, USA

Be for dem og besøk dem

Medlemmer som ikke etterlever våre normer, har kanskje ikke et vitnesbyrd

om Jesus Kristus. Vi skulle be for dem, slik at de vil søke Åndens veiledning og bli i stand til å motta sitt eget vitnesbyrd. Vi skulle besøke disse personene og hjelpe dem å komme til Kristus.

Andrea C., 13 år, Lima, Peru

Vær et eksempel

Kirken er nødvendig for å hjelpe oss å holde vår himmelske Faders bud og bo hos ham igjen.

Men bare fordi en person tilhører Kirken, betyr ikke det at han eller hun alltid vil være et godt menneske. Se på vår verden i dag, full av ugudelighet og avskyeligheter, selv om den er bebodd av mennesker som besluttet å følge Jesus Kristus i det føyjordiske liv. Jeg tror at det beste vi kan gjøre, er å være et eksempel for våre venner.

Kaden S., 15 år, Utah, USA

SE ANDRE SLIK DE KAN BLI

"Vi har et ansvar for å se enkeltpersoner ikke som de er, men heller som de kan bli.

Jeg vil be dere innstendig om å tenke på dem på denne måten."

President Thomas S. Monson, "Se andre slik de kan bli", *Liahona*, nov. 2012, 70.

KOMMENDE SPØRSMÅL

"Jeg prøver å kontrollere mine tanker, men det er så mange fristelser. Hvordan kan jeg ha renere tanker?"

Send ditt svar og, om du ønsker det, et høyoppløselig fotografi innen 15. november til liahona@ldschurch.org eller som e-post til adressen på side 3.

Følgende informasjon og tillatelse må vedlegges e-post eller brev: (1) fullt navn, (2) fødselsdato, (3) menighet eller gren, (4) stav eller distrikt, (5) din skriftlige tillatelse og, hvis du er under 18 år, dine foreldres skriftlige tillatelse (e-post er i orden) til å trykke ditt svar og fotografi.

Av eldste
C. Scott Grow
i De sytti

En spesiell oppgave tillagt en biskop, er å hjelpe deg å omvende deg. Din samvittighet vil fortelle deg når du trenger å snakke med ham.

Du kan undres på hvorfor du blir bedt om å bekjenne for biskopen eller grens-presidenten når du har begått alvorlige synder. Du sier kanskje til deg selv: "Er ikke omvendelse noe personlig mellom meg og Herren? Hvis jeg har sluttet å gjøre det som var galt og har bekjent det for Gud, hvorfor må jeg snakke med biskopen?"

Hvorfor biskopen og ikke en annen?

Mange unge føler at det er lettere å bekjenne sine feil for sine foreldre eller ungdomsledere. Selv om dine foreldre og ledere kan gi nødvendig støtte og rettleiding, har Herren erklært at biskopen er en almennelig dommer i Israel (se L&p 107:72, 74). Han har ansvar for å avgjøre verdigheten til medlemmene i menigheten. Ved ordinasjon og rettskaffen livsførsel er biskopen berettiget til åpenbaring fra Den hellige ånd når det gjelder medlemmene i hans menighet, inkludert deg.

Biskopen kan hjelpe deg gjennom omvendelsesprosessen på måter som

HVORFOR, OG HVA, MÅ JEG **BEKJENNE** TIL MIN BISKOP?

dine foreldre eller andre ledere ikke kan. Hvis synden er alvorlig nok, kan han bestemme at dine privilegier i Kirken skal begrenses. Som en del av omvendelsesprosessen kan han for eksempel be deg avholde deg fra å ta del i nadverden eller utøve prestedømmet i en periode. Han vil samarbeide med deg og avgjøre når du igjen er verdig til å gjenoppta disse hellige aktiviteter.

Biskopen vil veilede deg om hva du kan gjøre for å få større kraft til å motstå fristelse. Han kan oppmuntre

deg til å studere et doktrinært emne, som omvendelse, og deretter fortelle ham hva du har lært. Han kan be deg snakke med ham hver uke og rapportere om hvordan du klarer å holde deg unna fristende situasjoner.

Når skulle jeg snakke med ham?

Du tenker kanskje: "Alt dette låter bra, men hvordan kan jeg vite om det jeg har gjort, er alvorlig nok til at jeg må snakke med biskopen?" Det korte svar er: "Din samvittighet vil si deg det." Når du føler at

samvittigheten plager deg, skal du handle straks (se Alma 34:31-34).

Da kong Benjamin omtalte emnet synd, sa han: "Jeg kan ikke fortelle dere alle måter dere kan synde på, for det er forskjellige måter og muligheter, ja, så mange at jeg ikke kan telle dem" (Mosiah 4:29). Så istedenfor å gi deg en detaljert liste over ting du må bekjenne for biskopen, vil jeg heller nevne noen prinsipper som vil hjelpe deg å ta denne avgjørelsen.

Hva trenger jeg å bekjenne?

Jeg vet at du har forsøkt å være lydig, men du har kanskje gjort noen feiltrinn – også noen alvorlige feiltrinn. De fleste feilene folk gjør kan løses gjennom personlig bønn og oppriktig omvendelse. Noen feil, spesielt i forbindelse med umoral, krever at man bekjenner for biskopen før man kan motta Herrens tilgivelse.

Når du tenker over noe galt du har gjort, kan du føle deg skyldig, urolig, ulykkelig eller til og med elendig. Hvis du føler noe av dette, trenger du trolig å snakke med biskopen om disse feiltrinnene.

Prøv ikke å unnskyldte deg selv eller bortforklare det. Du tenker kanskje: "Det ville være for flaut å fortelle biskopen hva jeg har gjort. Han tror jeg er bedre enn som så. Han vil bli sjokkert hvis jeg forteller ham hva jeg gjorde. Han kommer ikke til å like meg lenger."

Jeg lover at han ikke vil fordømme deg. Som en Herrens tjener vil han

være vennlig og forståelsesfull når han lytter til deg. Deretter vil han hjelpe deg gjennom omvendelsesprosessen. Han er barmhjertighetens sendebud fra Herren og vil hjelpe deg å bli ren gjennom Jesu Kristi forsoning.

Herren har sagt: "Se, den som har omvendt seg fra sine synder, er tilgitt, for jeg Herren, kommer dem ikke mer i hu.

Ved dette kan dere vite om et menneske omvender seg fra sine synder – se, han vil bekjenne dem og avstå fra dem" (L&p 58:42-43).

Når du bekjenner og forsaker dine synder, vil Herren tilgi deg. Du vil ikke måtte stå til regnskap for Ham for disse syndene når tiden kommer da du skal bli dømt.

Hva om jeg ikke bekjenner?

Noen ganger slutter en person å gjøre galt, men bekjenner aldri for sin biskop når det er nødvendig. Følgen er at personen fortsetter å bære syndens byrde alene, istedenfor å la Frelseren fjerne den.

La meg gi et eksempel. En kveld for noen år siden intervjuet jeg voksne som skulle fornye sin tempelanbefaling. En middelaldrende kvinne kom for å bli intervjuet. Hun var gift i templet og hadde vært aktiv i Kirken hele livet.

Jeg merket at det var noe som plaget henne sterkt. I løpet av intervjuet mottok jeg en åndelig innskytelse. Jeg sa til henne: "Søster, jeg føler at du som tenårings begikk et alvorlig

feiltrinn som du ikke har bekjent for en prestedømsleder. Er du villig til å fortelle meg om det?"

Hun begynte straks å gråte. Hun fortalte meg at det var sant, men hun hadde alltid følt seg for forlegen til å bekjenne det for en biskop. Da hun bekjente hva hun hadde gjort, fortalte hun tilstrekkelig mange detaljer til at jeg kunne avgjøre hennes verdighet.

Det at hun bekjente sin synd for en prestedømsleder, markerte avslutningen av hennes omvendelse snarere enn begynnelsen. Unødvendig hadde hun båret byrden og sorgen av den synden i mer enn 30 år.

Fordi hun hadde fullført det siste skritt i omvendelsen, ble hennes skyld feiet bort. Jeg så henne av og til etter den kvelden da intervjuet hadde funnet sted. Hun så strålende ut og var lykkelig.

Jeg vil du skal vite at jeg ikke husker hennes navn. Herren kan fjerne slike minner fra biskoper. Det jeg husker er at en middelaldrende kvinne, ved å bekjenne for sin prestedømsleder, ble kvitt skyldfølelsen hun hadde båret på i altfor mange år.

Vær så snill å ikke begå den feilen. Hvis du har skyldfølelse, men ikke er sikker på om du trenger å bekjenne for biskopen, så snakk med ham. La ham hjelpe deg. Ikke risiker å bære en unødvendig byrde gjennom livet, noe som gjør at du føler deg ulykkelig. Gjennom bekjennelse for

biskopen og omvendelse vil Herren fjerne den byrden fra din sjel (se Jesaja 1:18).

Hvorfor trenger jeg å omvende meg?

Jesus Kristus betalte prisen for alle menneskers synder gjennom sitt sonoffer. Han oppfordrer deg til å omvende deg og unngå mer sorg og lidelse. "Omvend deg, ellers ... [vil dine lidelser bli svære] – hvor svære vet du ikke, hvor intense vet du ikke, ja, hvor tunge å bære vet du ikke.

For se, jeg, Gud, har lidd dette for alle for at de ikke skulle lide, hvis de ville omvende seg.

Men hvis de ikke vil omvende seg, må de lide likesom jeg...

Derfor befaler jeg deg igjen å omvende deg... og at du bekjenner dine synder for at du ikke skal lide

disse straffedommer som jeg har omtalt" (L&p 19:15-17, 20).

Jeg vitner om at Jesus Kristus gjennom sin lidelse allerede har betalt prisen for dine synder. Du kan bli tilgitt i den grad du omvender deg. Prøv ikke å betale prisen for dine synder. Ingen grad av egen lidelse vil forløse deg. Det er bare gjennom forsoningen du kan motta tilgivelse.

Måtte du ha tro på Jesus Kristus og hans forsoning. Jeg vitner i Jesu Kristi navn om at du gjennom omvendelse, inkludert at du bekjenner for din biskop når det er nødvendig, vil bli ren. Dessuten kan du gjennom Frelserens nåde – hans store kraft – bli styrket i din evne til å motstå fristelse i fremtiden. Slik vil du ha fred i sinnet og lykke i dette livet, og du vil arve evig liv i den kommende verden. ■

VÅR STORE LEGE

"Frelseren omtales ofte som den store lege... Skyldfølelse

er for ånden det smerte er for legemet – et varsel om fare og en beskyttelse mot ytterligere skade. Fra Frelserens forsoning strømmer den lindrende salve som kan lege våre åndelige sår og fjerne skyldfølelsen. Denne salven kan imidlertid bare anvendes ved prinsippene tro på den Herre Jesus Kristus, omvendelse og konsekvent lydighet. Resultatene av oppriktig omvendelse er fred i samvittigheten, trøst og åndelig helbredelse og fornyelse.

Biskopen eller grensresidenten er den åndelige legens assistent som er bemyndiget til å hjelpe dere å omvende dere og bli friske."

Eldste David A. Bednar i *De tolv apostlers quorum*, "Vi tror at vi må være kyske," *Liahona*, mai 2013, 44.

Av eldste O. Vincent Haleck
i De sytti

Inviter Frelseren inn

“Se, jeg står for døren og banker. Om noen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham” (Johannes’ åpenbaring 3:20).

Da jeg var gutt, satte min mor ved juletider frem et bilde av Frelseren som banket på en dør. Vi var ikke medlemmer

av Kirken ennå, og jeg spurte alltid: “Hvorfor banker Jesus på døren? Hvem er på den andre siden?”

Noen år senere oppdaget jeg at det ikke var noe håndtak på utsiden av den døren Frelseren banket på. Personen på innsiden måtte åpne døren. Nå vet jeg hvem som er på den andre siden av døren. Det er vi! Frelseren

banker på, og vi må alle åpne døren og invitere ham inn i vårt liv.

Da jeg var tenåring, besluttet jeg å invitere Frelseren inn i mitt liv ved å bli døpt og bli medlem

av Kirken. Mine venner var gode eksempler for meg. Det var også min bestemor. Hun var tempelarbeider i Los Angeles California tempel. Hun pleide dra fra huset vårt kl. 4:00 om morgenen for å tjene Herren i templet.

To år etter at jeg var blitt døpt, besluttet jeg å tjene Herren som heltdismisjonær. På misjonen hjalp jeg mange å lære om Frelseren slik at de kunne invitere ham inn i sitt liv.

Senere tjente jeg som misjonsprezident i Samoa. Jeg spurte alltid nye misjonærer når de hadde bestemt seg for å reise på misjon. Mange sa at det var mens de gikk i Primær de bestemte seg for å tjene!

Primær vil bidra til å forberede deg til misjonærtjeneste. Lær så mye du kan. Sett deg som mål å reise på misjon. Da vil også du kunne hjelpe andre å invitere Frelseren inn i sitt liv. Å være misjonær vil endre ditt liv – det endret mitt. ■

Helt ny

*Å dele ut nadverden er et stort ansvar.
Hva om han rotet noe til?*

Av Jane McBride Choate

Basert på en sann historie

*“Alle som mottar dette prestedømme,
mottar meg, sier Herren”
(L&P 84:35).*

Benji sto foran speilet og rettet på slipset. Den hvite skjorten og mørkeblå buksen satt perfekt. Håret var kjemmet. Han så absolutt ut som han var klar til å bli ordinert til diakon. Hvorfor var han da så nervøs?

Benji grep Skriftene og gikk ut av rommet. Han prøvde å ikke tenke på hvor annerledes det ville være i kirken i dag. Og så var det den nye prestedømsoppgaven som bekymret ham hver gang han tenkte på den: å dele ut nadverden. Hva om han gjorde noe feil den første gangen neste søndag? Han prøvde å glemme dette også da han gikk ut av huset.

Nadverdsmøtet var slik det alltid pleide være. Men etterpå gikk Benji sammen med familien sin til biskop Salazars kontor. Dette var absolutt annerledes. Vanligvis ville han ha vært tilstede under

diakon

“Hvis dere diakoner ... vil foredle deres kall, vil dere være redskaper i Guds hender også nå, for prestedømmet i gutten er like kraftfullt som prestedømmet i mannen når det utøves i rettferdighet.”

Eldste Tad R. Callister i *De sytti*, “Prestedømmets kraft i gutten”, *Liahona*, mai 2013, 54.

Primærs åpningsposter akkurat nå.

Benji satte seg da far, biskopen, Unge menns president og rådgiverne i biskopsrådet la sine hender på hodet hans. Far ga ham Det aronske prestedømme. Under velsignelsen forsvant sommerfuglene i Benjis mage. Han følte seg rolig og glad.

Benji reiste seg og tok alle i hånden. Deretter ga han sin mor og lillebroren, Jay, og lillesøsteren, Mirasol, en klem.

Etterpå gikk han til Søndagsskolen. Selv om de nye klassene ikke var de samme som i Primær, føltes det kjent. Leksjonen var om bønn. Han hadde hatt mange leksjoner om bønn i Primær. Benji pustet lettet ut. Kanskje det ikke ville være så vanskelig å være diakon.

“Det vil være kjempefint,” sa Jay til Benji etterpå. “Jeg vil velsigne nadverden, og du deler den ut.”

Alle sommerfuglene kom tilbake. “Ja, kjempefint,” sa han rolig. Å dele ut nadverden var det Benji

var mest nervøs for!

Senere på kvelden fant Benji far som satt på sofaen og leste. “Hva om jeg går forbi noen og de ikke får nadverden?” spurte han. “Hva om jeg snubler?” Han kunne se det tydelig for seg brettet som ramlet ned på gulvet og vannbegrene som spredte seg til alle kanter.

Far klemte Benjis skulder. “Jeg minnes første gang jeg delte ut nadverden. Jeg var sannsynligvis mer nervøs enn du er akkurat nå.”

Benji blunket overrasket. “Du? Du er ikke redd for noe!”

Far lo. “Jeg har vært redd mange ganger. Vet du hva som hjalp meg å slutte å være nervøs?”

Benji tenkte seg om et øyeblikk. “Bønn?”

Far smilte. “Det er riktig. Bønn. Og min far ga meg en velsignelse. Har du lyst til at jeg skal gi deg en?”

Benji nikket raskt. “Ja! Det vil jeg svært gjerne.”

Familien samlet seg i dagligstuen.

Far la hendene sine på Benjis hode. Mens far snakket, fikk Benji tårer i øynene. “Husk,” sa far i velsignelsen, “du har mottatt prestedømmet gjennom en hellig ordinans. Vår himmelske Fader ga oss prestedømmet så vi kan tjene andre. Hvis du gjør dette av et oppriktig hjerte, vil du bli velsignet i dette og i alt annet.”

Hele uken ba Benji om hjelp. Da søndagen kom, sluttet han seg til diakonene helt fremme i møtesalen. Han lyttet oppmerksomt da Jay velsignet brødet.

Plutselig ble han nervøs igjen. Kunne han virkelig gjøre dette? Det var så viktig! Så husket han løftene i farens velsignelse. Hans bekymringer forsvant da han følte Ånden.

Han tok brettet og gikk trygt til sine tildelte rader. Forsiktig rakte han brettet til en kvinne på første rad.

Hun smilte til ham. Benji smilte tilbake og visste at han tjente Herren. ■

PÅ VEI VESTOVER

Venting i Winter Quarters

Winter
Quarters

IOWA TRAIL

IOWA

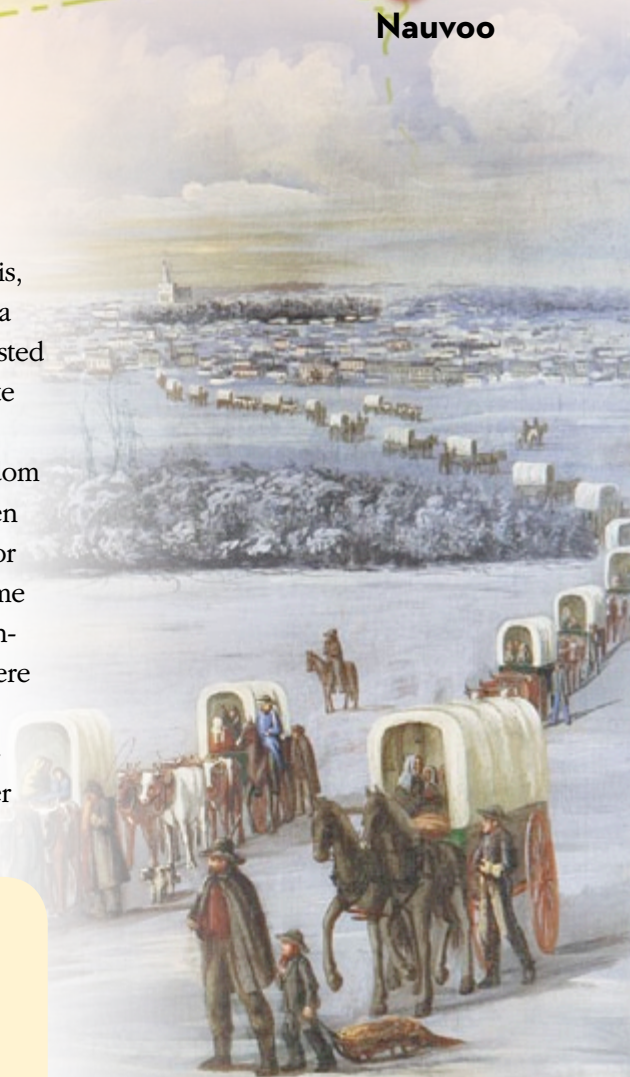
Nauvoo

Av Jennifer Maddy

En ny by

Etter at profeten Joseph Smith var blitt drept, ble Nauvoo, Illinois, et farlig sted. De hellige flyktet fra sine hjem for å finne et tryggere sted å bo. I februar 1846 tok den første gruppen hellige fatt på sin reise vestover, men dårlig vær og sykdom gjorde at det gikk langsomt. Innen de hadde krysset Iowa, var det for sent på året til at de kunne komme seg over Rocky Mountains før vinteren. Derfor valget Kirkens ledere et sted der de hellige kunne oppholde seg gjennom vinteren. De kalte stedet Winter Quarters.

Denne utstillingen inne i Mormon Trail Center i Winter Quarters viser en leir på Iowa Trail der William Clayton skrev salmen "Kom, hellige" (Salmer, nr. 26).

Arbeid sammen

Noen bygget hus av tømmer eller torv. Andre bodde i telt og huler. De hellige prøvde å være glade gjennom den lange, kalde vinteren. De hjalp hverandre. De holdt konserter og sang og danset. De bygget en mølle, et rådhus og en fabrikk der man laget kurver.

Ferden videre

Den tiden de hellige tilbragte i Winter Quarters, var vanskelig. Mange døde. Men pionerene hadde tro på at Herren ville velsigne dem og hjelpe dem å komme til Sion. Da våren endelig kom, forlot den første pionergruppen Winter Quarters for å dra til Saltsjødalen.

I dag kan du se det vakre Winter Quarters Nebraska tempel og besøke Mormon Trail Center i Winter Quarters for å lære mer om pionerene. ■

I Mormon Trail Center kan man se hva de hellige tok med seg på reisen vestover. Kirkens ledere ba dem ta med mel, krydder, ris, bønner og melkekuer.

Noen av de hellige bygget tømmerhytter til å bo i mens de oppholdt seg i Winter Quarters.

De hellige stanser i Winter Quarters

Av Arie Van De Graaff

De hellige slo seg ned for en tid i Winter Quarters for å vente til vinteren var over, før de fortsatte sin ferd vestover. Se om du kan finne de skjulte gjenstandene i dette bildet.

Blyant

Et paistykke

Gryte

Skje

Spatel

Bok

Skrunøkkel

Kopp

Plaster

Bowlingkjegle

Gulrot

Kjærlighet på pinne

Nål

Ur

Pære

ET SPESIELT VITNE

Av eldste D. Todd Christofferson

i De tolv apostlers quorum

Medlemmene av De tolv apostlers quorum er spesielle vitner om Jesus Kristus.

Hvordan taler Jesus Kristus til profeter?

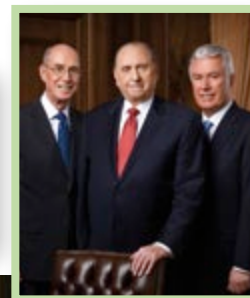
Han kan sende en budbringer eller vise seg personlig.

Han kan tale med sin egen røst eller med Den hellige ånds røst.

Han kan tale til sine tjenere enkeltvis, eller han kan tale til dem mens de sitter sammen i råd.

Fra "Kristi lære", *Liahona*, mai 2012, 86-90.

Hvordan kunne
Emma være snill
når Violet var
slem?

Hjelp

Av Charlotte Mae Sheppard

Basert på en sann historie

“Du skal elske din neste som deg selv” (Markus 12:31).

Emma tok et hardere grep om sekken sin da hun gikk inn i det nye klasserommet. Det var første dag på skolen. Hun hadde på seg sin fineste kjole, og mor hadde pakket noe spesielt godt med lunsjen – kjeks med dyremotiver.

“Det blir en flott dag i dag,” tenkte Emma. “Så lenge – ”

Emma stanset og stirret utover klasserommet. Der var hun. Violet.

I fjor hadde Violet lagt beslag på klatrestativene i alle friminuttene. Hun hadde brukt økenavn på Emma. Hun hadde til og med stjålet Emmas beste venn!

Violet så Emma og rakte tunge. Emma stirret tilbake og tok et enda bedre tak i sekken sin. Violet hadde vært uvennlig hele fjoråret, og det så ikke ut til at dette året ville bli annerledes.

“Velkommen til et nytt år, alle sammen!” sa frøken Caldwell der hun sto foran i rommet. “La oss dele plasser.”

Pultene ble stilt sammen to og to tvers over klasserommet. Frøken Caldwell pekte med fingeren sin nedover listen. Så pekte hun på to

pulter bakerst. Emma! Du setter deg der bak.”

Emma satte seg på en av de bakerste pultene. Hun håpet Liselle fikk sitte ved siden av henne. Eller Jaime. Eller –

“Violet.”

Emma rykket til. Hadde hun hørt riktig?

Ja. Frøken Caldwell pekte fremdeles på pulten ved siden av hennes. “Du skal være Emmas nabo, Violet,” sa hun.

Violet trasket mot Emma med en grimase. Emma la hodet på pulten og stirret i veggen. Det kom til å bli et langt år.

I mattetimen skrev frøken noen regnestykker på tavlen som klassen skulle løse. “Dere kan arbeide hver for dere eller sammen med naboen,” sa hun.

Emma bøyde seg raskt over arket sitt og lot som hun var opptatt. Regnestykkene var ganske enkle. Hun prøvde bare å unngå Violet. Hun hadde ikke sett på henne hele formiddagen.

Noe rørte ved skulderen

hennes. Det føltes som en blyant.

Emma lot som hun ikke merket det.

Et dytt til. Violet dyttet litt til henne! Emma var sta og fortsatte å arbeide.

Da Violet dyttet til henne tredje gang, var det hardt nok til å gjøre vondt. Emma følte at hun kokte innvendig. Skulle hele året bli som dette? Hun lurte på om hun skulle rekke

Violet

opp hånden og fortelle det til frøken Caldwell. Eller kanskje hun bare skulle sende Violet et sint blick til.

Da hørte Emma en som snufset. Var det noen som gråt? Blyanten dyttet bort i henne igjen. Hun så til siden og så at Violet stirret på henne. Hun holdt blyanten i hånden og hadde tårer i øynene. Arket

hennes var fullt av merker etter viskelæret.

Violet rullet blyanten i hendene. “Kan du hjelpe meg?” spurte hun lavt.

Emma så sjokkert på henne et øyeblikk. Violet ønsket at hun skulle hjelpe? Etter at hun alltid hadde vært slem? Emma tok fatt på sitt eget ark igjen. Violet kunne arbeide alene. Hun fortjente ikke Emmas hjelp, selv om hun var ...

... hennes neste?

Emma rettet stille blikket fremover. Hun kunne høre at Violet gråt stille ved siden av henne. Skriftene sa alltid at man skulle elske sin neste – men Violet var annerledes! Emma satt bare ved siden av henne i klassen!

Emma fortsatte med sitt eget arbeid. Plutselig stanset hun. Kanskje Violet ikke var annerledes. Kanskje Skriftene mente alle når det står at man skal elske sin neste. Også de slemme. Selv om det var vanskelig.

Emma sukket, og langsomt la hun fra seg blyanten. Hun vendte seg til

Violet og prøvde så godt hun kunne å smile. “Kan jeg hjelpe deg?” spurte hun.

Violet nikket og tørket bort tårene med hånden.

Emma bøyde seg over Violet's ark og begynte å hjelpe henne med det første stykket. Hun følte seg allerede varm innvendig. Hun lurte på om Violet likte kjeks. ■

FØLG JESUS

Jesus ønsker at vi skal være glad i alle. I Skriftene lærer han oss at vi skal være glad i vår familie og våre venner og være snille mot dem. Jesus sa: “Elsk deres fiender, velsign dem som forbanner dere, gjør vel imot dem som hater dere” (Matteus 5:44). Dette betyr at også når noen ikke er snille mot deg, kan du følge Jesus ved å være snill og prøve å være en venn.

Jeg vil dele evangeliet med alle Guds barn

Har du noen gang spist noe som var så godt at du hadde lyst til å dele det med noen? Profeten Lehi drømte en gang at han spiste en bit av en herlig frukt. Den smakte så godt at den "fylte [hans] sjel med overmåte stor glede. Lehi ønsket at hans familie også skulle smake denne herlige frukten.

Frukten i Lehis drøm er som vår himmelske Faders kjærlighet. Lehi ønsket at hans familie skulle føle vår himmelske Faders kjærlighet. Han ønsket å dele evangeliet med dem, for han visste at det ville gjøre dem lykkelige.

Barn er ofte svært flinke til å dele evangeliet med andre.

Åtte år gamle Maria så misjonærene på gatene i Ecuador. Hun spurte om de ville undervise henne i evangeliet. Misjonærene kom hjem til Maria for å undervise hennes familie. Maria var den første i familien som ble døpt. Hun ble veldig glad da hele familien til slutt også sluttet seg til Kirken.

Ni år gamle Eric var så begeistret for Primærs nadverdsmøteprogram at han inviterte naboene til å komme. Det gjorde de.

Begge disse barna delte noe verdifullt med mennesker de var glad i. Når du deler evangeliet med andre, vil ditt vitnesbyrd vokse. I likhet med Lehi vil du føle "overmåte stor glede". ■

UTDELINGSKORT

Du kan dele evangeliet med andre ved å gi bort et kort. Bare lim kortene på neste side på tykt papir. Deretter klipper du ut kortene og skriver ditt eget budskap på den andre siden.

SANG OG SKRIFTSTED

- "Vi vil bringe sannhet til jord",
Barnas sangbok, 92-93
- Matteus 5:16

LA OSS SNAKKE SAMMEN

Du kan be hvert familiemedlem tegne et bilde av sin yndlingsfrukt. På baksiden av tegningen kan så hver person skrive hvordan evangeliet velsigner deres liv. Deretter kan dere snakke sammen om hvordan dere kan dele evangeliet med venner og naboer.

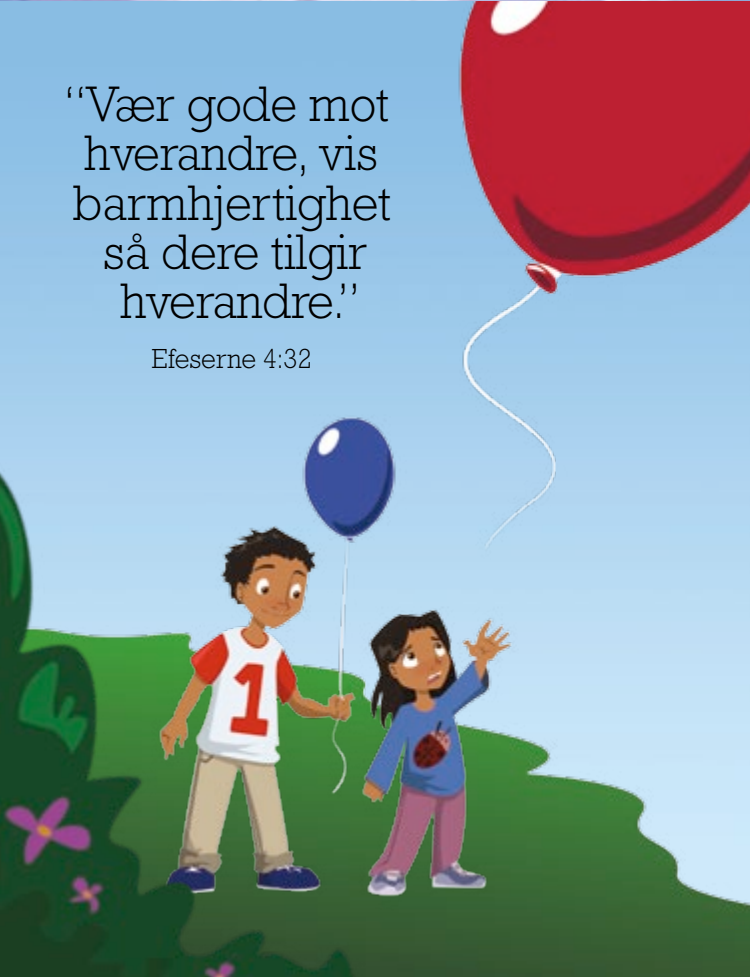
“Frykt ikke, for jeg er med deg.”

1 Mosebok 26:24.

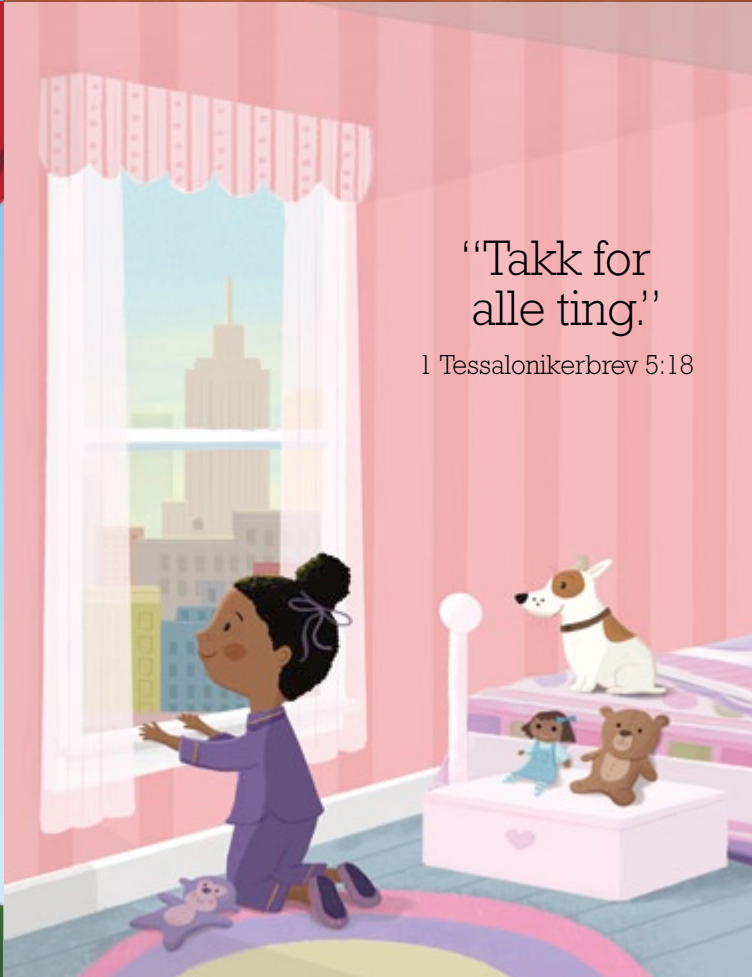
“Salige er de som stifter fred.”

Matteus 5:9

“Vær gode mot hverandre, vis barmhjertighet så dere tilgir hverandre.”

Efeserne 4:32

“Takk for alle ting.”

1 Tessalonikerbrev 5:18

The Statue of Liberty is shown in the background on the left side of the page, holding the torch aloft. The background is a clear blue sky.

Camille fra New York City

Ni år gamle Camille har mange venner. “Noe jeg virkelig liker med mine venner, er at alle er forskjellige,” sier hun. “De kommer fra forskjellige steder, og de har forskjellige måter å gjøre ting på.” Camille liker å lære gode ting av sine venner, og hun liker å dele ting med dem. Det beste hun noen

gang har delt med en venn, er evangeliet. Etter at hun hadde delt den første trosartikkelen med sin venninne Yailin, spurte Camille om venninnens familie ville møte misjonærene. Camille lærte også Yailin å be. Nå er Yailin og hennes mor medlemmer av Kirken.

Min venninne Yailin ble døpt i 2011. Jeg er så glad for at vi kan gå til kirken sammen. Jeg hjelper henne å lære utenat trosartiklene. Vi holder på med den niende.

Mine yndlingsanger er “Jeg er Guds kjære barn” og “I all evighet”. Mitt favorittskriftsted er Lære og pakter 19:23: “Lær av meg, og lytt til mine ord, gå frem i min Ånds saktmodighet, og du skal ha fred i meg.” Dette skriftstedet oppmuntrer meg alltid når jeg er bedrøvet.

Min mor og far kommer fra Den dominikanske republikk. Det er sannsynligvis derfor min yndlingsrett er ris og bønner og kylling. Den minner meg om hvor min familie kommer fra.

Vi er fem personer i min familie. Min søster, Emily, skal bli døpt og bekreftet i desember. Min bror, Victor, er oppkalt etter min far. Jeg har ennå ikke noen kjæledyr, men jeg tror jeg skal få en skilpadde. Jeg liker skilpadder fordi de er søte og langsomme, slik at de ikke kan rømme.

Jeg liker historien om kaptein Moroni i Mormons bok. Min far leste den på familiens hjemmeaften, og den inspirerte meg til å lage mitt eget flagg. Flagget mitt minner meg på hvem jeg er og at min himmelske Fader alltid er med meg.

VÅR SIDE

Mine foreldre har lært meg evangeliet og har vært gode eksempler for meg fra jeg var liten. Jeg lærte å lese fortellinger fra Skriftene for barn, og nå elsker jeg Mormons bok. Jeg leser i den hver dag, alene og sammen med familien. Ammon er min favoritt i Mormons bok. Han var en stor misjonær, noe jeg ønsker å være når jeg blir eldre.

Esteban M., 8 år, Colombia

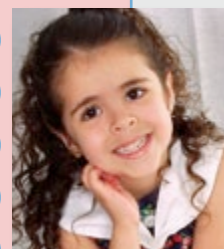

Da familien min var på ferie i Panama, min mors hjemland, tok mine foreldre min lillesøster, Yhoalibeth, og meg med til Panama City Panama tempel. Mor fikk oss til å røre ved tempelmuren. Da jeg senere fortalte mor hvor lykkelig jeg var da vi var ved templet, sa hun til meg at jeg hadde følt Den hellige ånd.

Sergio B. jr., 7 år, Florida, USA

Pasha Z., 9 år, Ukraina

Da Leticia C., 6 år, var 3 år gammel, ble Curitiba Brasil tempel fullført. Hun elsket å dra til templet og dro dit hver dag den siste uken det var åpent hus. Hun er fremdeles glad i å besøke templet og gå gjennom de vakre hagene. Leticia er også glad i å tegne og svømme.

PRIMÆR: FØLG JESUS

Maurizio D., 11 år, Italia, liker nadverds-møtet fordi han lærer om vår himmelske Fader og Jesus Kristus. Han liker å gå i kirken fordi det er morsomt og interessant og svært vakkert. Han er glad når han er i kirken, og han har mange venner.

Da vi gjorde oss klar for spadestikksere-monien for Tijuana Mexico tempel, var vi svært glade. Vi dro som familie for å hjelpe til. Vi ryddet tempeltomten. Jeg vet at Herren vil besøke sitt hus når det er ferdig.

Jesus S., 6 år, Mexico

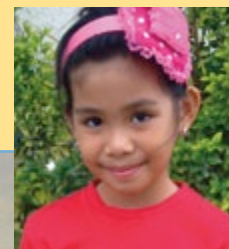
Bảng Khắc
Bảng Vàng

Å studere Skriftene hjelper meg å velge det rette.
"Gullplatene", av P. Tuyêt Hoa, 10 år,
Kambodsja

Jeg velger det rette når jeg følger min himmelske
Fader og Jesus Kristus.

N. Thi LinĐa, 8 år, Kambodsja

Det jeg liker best i Mormons bok,
er historien om Nephi og reisen
over havet.

Kelly C., 10 år, Filippinene

Vi må bli beseglet i templet så vi kan
leve sammen som familie for evig.

Shanna C., 8 år, Filippinene

Jeg liker å gå i kirken sammen
med min familie og lære om
Jesus Kristus. Hjemme liker
jeg å lese og lære historier fra
Skriftene, å synge salmer og
spille spill på familiens hjem-
meaften. Evangeliet velsigner
min familie og gjør meg glad.
Jeg har allerede gitt Mormons
bok til tre lærere på skolen og
til min beste venn, Miguel. Den
Primær-sangen jeg liker best, er
"Vi vil bringe sannhet til jord"
(*Barnas sangbok*, 92).

Martim P., 6 år, Portugal

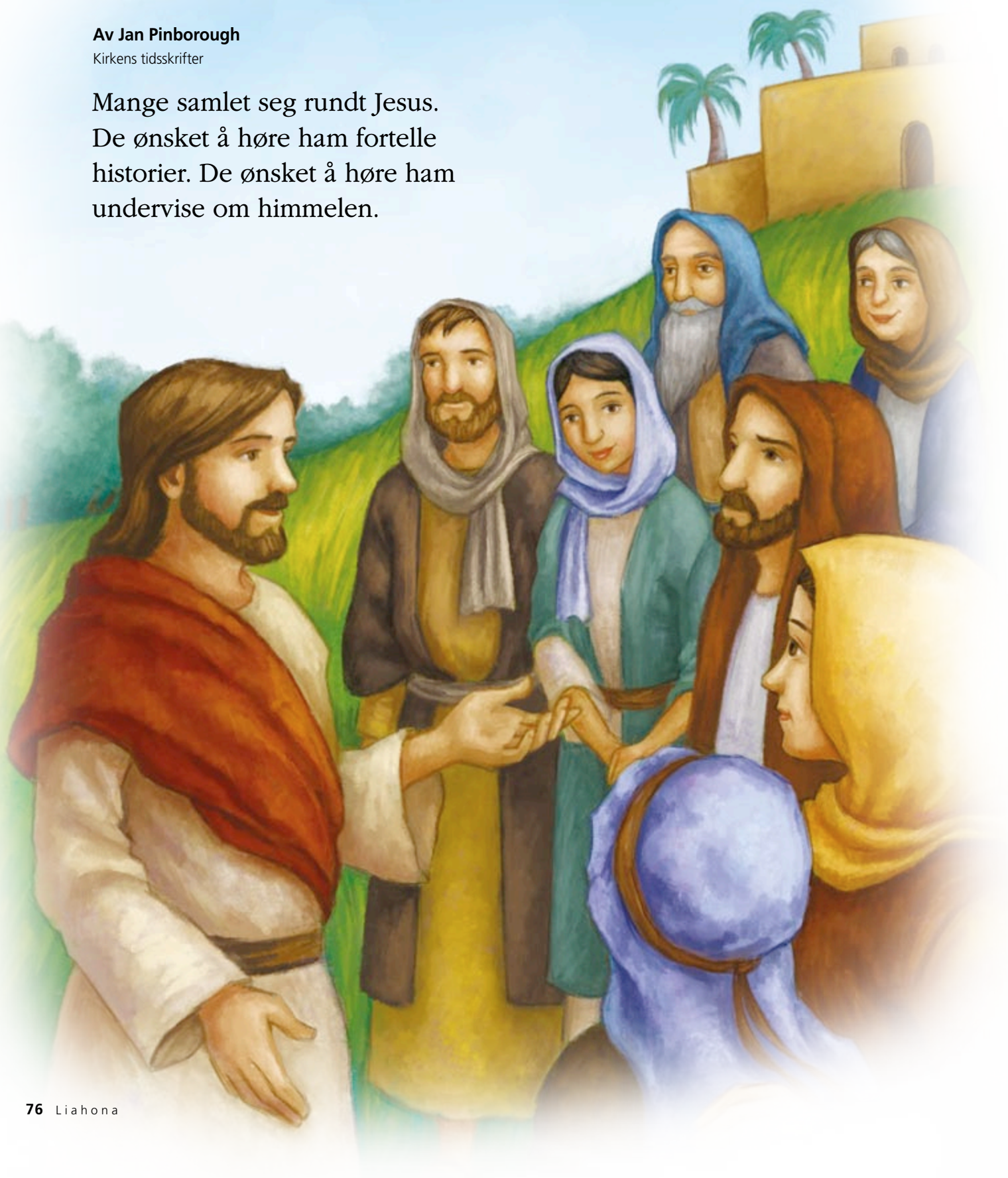
Henrique S., 7 år, Brasil

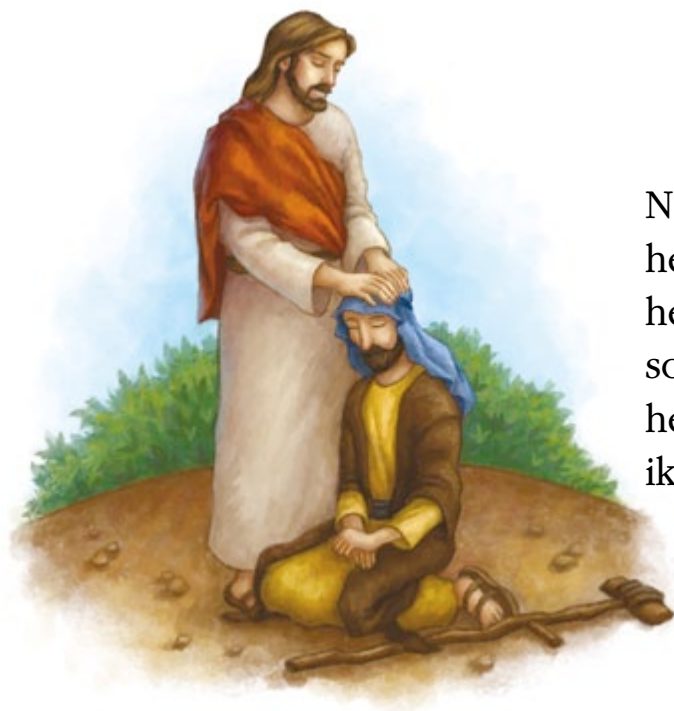
Jesus velsigner de små barna

Av Jan Pinborough

Kirkens tidsskrifter

Mange samlet seg rundt Jesus.
De ønsket å høre ham fortelle
historier. De ønsket å høre ham
undervise om himmelen.

Når noen var syke, helbredet Jesus dem. Han helbredet mennesker som ikke kunne se. Han helbredet mennesker som ikke kunne høre.

En dag bragte noen sine små barn til Jesus. De ønsket at han skulle gi deres barn en velsignelse. Jesu disipler ba folk om å ikke plage Jesus. De mente at han hadde det for travelt.

Jesus hadde det ikke for travelt. Han sa at disiplene skulle la barna komme til ham. Han sa at himmelens rike tilhører folk som er som små barn.

Jesus elsker alle barn. Det spiller ingen rolle hvem du er, hvordan du ser ut eller hvor du bor. Jesus elsker deg! ■

Fra Markus 10:13-16.

Jesus velsigner de små barna

“Og han tok dem på fanget og la hendene på dem og velsignet dem” (Markus 10:16).

JEG BANNER ...

Av R. Val Johnson

Kirkens tidsskrifter

Uttrykket i min mors ansikt gjorde meg sønderknust. Sjokk. Forferdelse. Skuffelse. Alt fylte hennes øyne det ene etter det andre og smeltet så sammen til én følelse – svik.

Til tross for at hun gjennom alle mine 15 år hadde lært meg å hedre vår himmelske Fader i ord og gjerning, sto jeg der og hadde gjort meg skyldig i å la et spesielt frastøtende ord slippe over mine lepper.

Jeg hadde ikke ment å banne. Før det året hadde jeg aldri brukt grovt språk. Men den sommeren hadde jeg arbeidet for Utahs fisk- og viltavdeling og hadde tatt etter denne vanen fra andre gutter som arbeidet sammen med meg.

Hovedjobben vår var å fjerne borre-planter fra veikantene til hovedveiene. Vi fant fort ut at *Arctium minus* er en spesielt grusom ugressplante. Den vokser i mengder nesten overalt, og den jager bort de fleste andre planter. Borrene fester seg til alt som kommer i berøring med den.

Med hakker i hånden kjempet vi mot denne nemesis hele sommeren til ren utmattelse – og grovt språk. Til å begynne med syntes jeg mine medarbeideres språk var støtende. Så tolererte jeg det. Til slutt tok jeg det i bruk. På slutten av sommeren var banneord festet til mine ord like sikkert som borrar til hundehår.

Banning festet seg til ordene mine like hardt som borrar til hundehår.

Men min mors reaksjon på min forsnakelse, overbeviste meg om at jeg måtte forandre meg.

Det var ikke lett. Banning er ikke bare valg av ord. Det er også et tankemønster. Samtalene vi deltar i, ordene vi leser og bildene vi ser, former våre tanker. Jeg lærte fort at jeg måtte forandre det jeg lot komme inn i mitt sinn, hvis jeg ønsket å forandre ordene jeg brukte.

Heldigvis tok jeg aktivt del i kirken og i Seminar. Banning hadde jaget bort høyere tanker, men å være i omgivelser der jeg ble utsatt for slike høyere tanker, lot dem slå rot igjen. Jeg konsentrerte meg om å lese i Skriftene hver dag og be. Jeg holdt meg unna filmer og fjernsynsprogrammer som ville gi meg mørke tanker igjen.

Gradvis forbedret språket mitt seg. Ved årets utgang hadde jeg kvittet meg med vanen med å banne.

Etter denne erfaringen har jeg lært mye om ordets makt. Ord kan skape eller rive ned. De kan såre, eller de kan helbrede. De kan slå folk ned, eller de kan være opphav til håp og kjærlighet.

Jeg synes det er interessant at Frelseren selv, Skaperen av himmel og jord, omtales som Ordet (se Johannes 1:1-4; L&p 93:6-11).

Jeg har lært at å sverge har en positiv betydning så vel som negativ. Vi sverger på at vi vil fortelle sannheten i rettsalen. Når vi blir døpt, lover vi høytidelig, eller sverger, at vi vil holde Guds bud. På lignende måte avlegger vi hellige løfter om å holde våre tempelpakter for å motta vår himmelske Faders største velsignelser.

Til slutt: Vi blir mer like Ordet når våre ord hedrer ham og reflekterer hans herlighet. ■

DAVID O. MCKAY

David O. McKay vokste opp på **familiens gård** i Huntsville, Utah. Han elsket dyr og holdt **hester** gjennom hele livet. Da han var på misjon i Storbritannia, oppdaget han et **ordtak** som ble hans motto: "Hva du enn er, vær det fullt og helt." Han vendte tilbake til Storbritannia mange ganger og innviet **London England tempel** i 1958.

“Som foreldre og ledere må vi hjelpe de unge ikke bare å forberede seg til heltidsmisjon, som bare varer noen måneder, men også til å inngå og holde tempelpakter, som varer evig. De første skritt kan tas i barndommen.” Se “Tenåringer og tempelpakter”, side 18. Denne og andre artikler i dette nummeret kan hjelpe medlemmer, både unge og eldre, å forberede seg bedre til å dele og etterleve evangeliet.

JESU KRISTI
KIRKE
AV SISTE DAGERS HELLIGE

